№ 17. Warszawa, dnia 9 czerwca 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 90 groszy, poleconą 1 zł. 20 groszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03. tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ.
Przepisy ogólne: 440. Rozp. Min. Skarbu w por. z Min. Przem. i Handlu z 6/V 1925 r. o ustaleniu ostatecznego terminu składania reklamacyj w Głównym Urzędzie Przywozu i Wywozu w likwidacji. **441** Ustawa z 29/IV 1925 r. o rozbudowie miast. **442** Sprostowanie Statutu Państwowego Funduszu Gospodarczego.

Organizacja władz: 443. Rozp. Rady Min. z 6/V 1925 r. celem wykonania ustawy z 15/VII 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych.

Podatki bezpośrednie: 444. Rozp. Min. Skarbu z 30/IV 1925 r. w por. z Min. Spr. Wewn. celem wykonania postanowień ustawy z 1/IV 1925 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze i poborze państw. podatku od nieruchomości. **445** Rozp. Min. Skarbu z 30/IV 1925 r. celem wykonania ustawy z 18/III 1925 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów o państw. podatku dochodowym. **446.** Okólnik z 8/V 1925 r. w sprawie odpisań na zużycia przy wymiarze podatku dochodowego.

Monopol Tytoniowy: 447. Rozp. Min. Skarbu z 10/V 1925 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych. **448.** Rozp. Min. Skarbu z 11/V 1925 r. w sprawie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych. **449** Rozp. Min. Skarbu z 13/V 1925 r. o ustaleniu rabatu handlowego dla sprzedawców wyrobów tytoniowych.

Monopol Spirytusowy: 450. Okólnik z 11/V 1925 r. w sprawie łączenia fabryk wódek z innemi przedsiębiorstwami.

Przepisy celne: 451. Rozp. Min. Skarbu z 1/V 1925 r. w sprawie przedłużania terminów wyznaczonych do zgłoszenia do oclenia oraz do sprzedaży z licytacji przesyłek celnych. **452.** Rozp. Min. Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Roln. i Dóbr Państw. z 9/V 1925 r. zmieniające rozp. z 11/IX 1924 r. w sprawie ustanowienie ceł wywozowych na niektóre towary. **453.** Rozp. Min. Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Roln. i Dóbr Państw. z 9/V 1925 r. w sprawie sprostowania rozp. z 11 IV 1925 r. o ulgach celnych. **454.** Rozp. Min. Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Roln. i Dóbr Państw. z 19/V 1925 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z 26/VI 1924 r. **455** Okólnik z 14/V 1925 r. w sprawie kredytowania należności celnych w urzędzie celnym w Toruniu. **456.** Komunikat z 12/V 1923 r. w sprawie przemianowania ekspozytury celnej w Gdyni na urząd morski I kl. **457.** Rozp. Rady Min. z 6/V 1925 r. o zmianie brzmienia § 46 rozp. Rady Min. z 10/VI 192. r. w sprawie statystyki celnej. **458.** Okólnik z 27/V 1925 r. w sprawie dokumentów handlowych wymaganych przy pisemnem zgłoszeniu towarów do odprawy. **459.** Komunikat o przemianowaniu ekspozytur celnych Kaczyce—Raj, Kaczyce—Wieć, Marklowice i Pawonków na drogowe urzędy celne II kl.

Sprawy walutowe: 460 Rozp. Min. Skarbu z 28/IV 1925 r. o zmianie wzoru monety srebrnej wartości 5 zł. **461** Komunikat o wypuszczeniu biletów zdawkowych wartości 2 zł.

Pożyczki Państwowe: 462. Obwieszczenie Min. Skarbu z 14/V 1925 r. sprawie ustalenia ceny emisyjnej serji I premjowej pożycki dolarowej.

Przepisy rachunkowo-kasowe: 463 Okólnik z 17/V 1925 r. w sprawie zarachowania dodatków komunalnych do podatków od spożycia, zużycia wzgl. produkcji.

Przepisy ogólne.

440.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 6 maja 1925 roku

o ustaleniu ostatecznego terminu składania reklamacyj w Głównym Urzędzie Przywozu i Wywozu w likwidacji.

Na mocy art. 11 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Wszelkiego rodzaju reklamacje eksporterów, dotyczące zwrotu opłat wywozowych i manipulacyjnych, umarzania należności z tego tytułu i gwarancyj bankowych tak na uiszczenie opłat wywozowych, jak i waluty eksportowej, tudzież w sprawie różnego rodzaju nadpłat powinny być składane w terminie ostatecznym do dnia 31 maja 1925 roku.

Podania złożone po tym terminie rozpatrywane nie będą.

§ 2. Niezareklamowane do dnia 31 maja 1925 r. zobowiązania względem Skarbu Państwa w Głównym Urzędzie Przywozu i Wywozu jak również gwarancje bankowe będą podlegały wykonaniu bez względu na to, czy odpowiednio pozwolenia wywozowe zostały lub nie zostały wykorzystane.

§ 3. Należności z tytułu zobowiązań względem Skarbu Państwa w Głównym Urzędzie Przywozu i Wywozu, które nie zostaną przed dniem 30 czerwca 1925 r. uregulowane, będą ściągane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

441.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 29 kwietnia 1925 roku

o rozbudowie miast.

Art. 1. Gminy miejskie w których ruch budowlany jest w zastoju lub niedostateczny i w których istnieje brak mieszkań, obowiązane są podjąć akcję, mającą na celu poprawę tych stosunków w myśl postanowień, objętych niniejszą ustawą.

Art. 2. Przeprowadzenie akcji zapobieżenia brakowi mieszkań powierzy rada miejska magistratowi, a w większych miastach — komitetowi rozbudowy miasta, który jest urzędem miejskim, podległym magistratowi. Komitetowi rozbudowy miasta może rada miejska przekazać także przeprowadzenie innych spraw, z kwestją mieszkaniową związanych.

Art. 3. Komitet rozbudowy miasta składać się będzie z 4 do 12 członków, których na wniosek magistratu powołuje rada miejska z liczby osób, stale w mieście zamieszkałych, chociażby one nie należały do składu rady lub magistratu.

Na czele tego komitetu stoi prezydent miasta, względnie burmistrz, lub jego zastępca.

Członkowie, powołani do komitetu, spełniają swoje obowiązki honorowe.

Do komitetu deleguje przedstawiciela lub kilku przedstawicieli z głosem doradczym w Warszawie Ministerstwo Robót Publicznych i Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, w miastach, wydzielonych z powiatów, wojewoda, w miastach niewydzielonych starosta.

W b. zaborach austrjackim i pruskim sposób utworzenia komitetu, jego skład i zakres działania w granicach niniejszej ustawy oznaczy rada miejska.

Art. 4. Zadaniem magistratu, względnie ustanowionego na mocy art. 2 komitetu rozbudowy, w celu poprawy stosunków mieszkaniowych będzie:

1) budzenie inicjatywy prywatnej w zakresie ruchu budowlanego;

2) prowadzenie samodzielnej akcji budowlanej celem pomnożenia liczby lokali mieszkalnych w mieście.

Dla osiągnięcia powyższych celów magistrat, względnie komitet rozbudowy:

a) pomaga spółdzielczym stowarzyszeniom mieszkaniowym, instytucjom społecznym, osobom prywatnym i spółkom w budowie domów mieszkalnych przez odstąpienie gruntów pod budowę drogą sprzedaży, wieczystej lub czasowej dzierżawy, lub na prawie zabudowy (prawie budowli, dziedzicznego prawa do budowy), przez dostarczanie materjałów budowlanych;

b) nabywa tereny pod budowę domów drogą umów dobrowolnych, obejmuje grunty, leżące w sferze interesów miasta, które na zasadzie ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 462) i niniejszej ustawy będą przekazane gminom miejskim;

c) buduje nowe domy mieszkalne na cele, w ust. 2 niniejszego artykułu wskazane, nabywa w drodze umowy dobrowolnej lub wywłaszczenia grunty, położone w obrębie miasta;

d) gromadzi materjały budowlane drogą produkcji własnej lub zakupu;

e) nakazuje właścicielom domów zniszczonych i niezamieszkalnych naprawę i doprowadzenie tych domów, względnie lokali, do stanu mieszkalnego, a także właścicielom domów zamieszkałych, których stan tego wymaga, naprawę lub odnowienie, umożliwiając uskutecznienie robót nakazanych przez wystarczającą pożyczkę; w razie niewykonania naprawy lub odnowienia domu czy mieszkania w terminie odpowiednim, wyznaczonym przez magistrat, względnie komitet rozbudowy, magistrat lub komitet rozbudowy wykonywa to sam lub powierza wykonanie osobie trzeciej na koszt właściciela.

Art. 5. O ile zadania, w art. 4 wskazane, nie mogą być spełnione w dostatecznej mierze mimo nabywania gruntów budowlanych drogą umów dobrowolnych, czy przejmowania gruntów, przekazanych przez organa państwowe, wolno będzie przystąpić do wywłaszczania na cele rozbudowy w obrębie miasta.

Wywłaszczenie jedynie w celu zwiększenia zapasu gruntów jest niedopuszczalne.

Magistraty, względnie komitety rozbudowy, mogą żądać czasowego przymusowego objęcia w zarząd przedsiębiorstw, wytwarzających materjały budowlane, a to:

a) w miastach, liczących poniżej 25.000 mieszkańców, o ile te przedsiębiorstwa znajdują się w obrębie granic miasta;

b) w miastach, liczących powyżej 25.000 mieszkańców, o ile te przedsiębiorstwa znajdują się w obrębie 10 km., licząc od środka miasta;

c) w miastach, liczących powyżej 500.000 mieszkańców, o ile te przedsiębiorstwa znajdują się w obrębie 15 km., licząc od środka miasta;

jeżeli ich właściciele nie chcą, mimo ofiarowanej pomocy ze strony miasta, przedsiębiorstw tych uruchomić.

Art. 6. Przedmiotem wywłaszczenia mogą być:

1) niezabudowane grunty budowlane;

2) budynki:

a) niedokończone, których budowa została przez właściciela wstrzymana;

b) uznane przez właściwą władzę za pustkę, t. j. za budynki, grożące zawaleniem lub niebezpieczeństwem ognia w myśl odnośnych przepisów budowlanych.

Art. 7. Żądanie wywłaszczenia musi się opierać na uchwale rady miejskiej, która dokładnie określi przedmiot i cel wywłaszczenia.

Przed rozpoczęciem kroków celem wywłaszczenia budynków lub gruntów budowlanych ma magistrat, względnie komitet rozbudowy, stawiając równocześnie wystarczające kredyty do rozporządzenia (art. 12), wezwać właściciela, aby:

a) przy budynku niedokończonym podjął w terminie najpóźniej sześciomiesięcznym w dalszym ciągu budowę i w czasokresie dwuletnim ją ukończył;

b) przy budynku, uznanym za pustkę, poczynił w zakreślonym terminie wskazane przez władzę naprawy, względnie budynek ten zburzył i do nowej przystąpił budowy, a przy niezabudowanych gruntach budowlanych w mieście postarał się o ich należyte zabudowanie w czasokresie, zakreślonym przez radę miejską.

Dopiero po bezskutecznym upływie oznaczonych czasokresów można żądać wywłaszczenia odnośnych objektów.

Art. 8. Orzecznictwo o potrzebie, przedmiocie i rozciągłości wywłaszczenia, względnie czasowego zajęcia i o wysokości odszkodowania należy do władzy administracyjnej pierwszej instancji, na terenie miast, wydzielonych z powiatów — do władzy administracyjnej drugiej instancji, a na terenie m. st. Warszawy — do Ministra Spraw Wewnętrznych.

W razie braku zgody na wysokość orzeczonego wynagrodzenia przysługuje prawo wywłaszczonemu w ciągu miesięca od dnia doręczenia orzeczenia wywłaszczającego udania się na drogę sądową; w byłych dzielnicach austrjackiej i pruskiej właściwy będzie sąd powiatowy, który orzeknie w drodze postępowania bezspornego.

Art. 9. Wykonanie wywłaszczenia może nastąpić dopiero po zapłaceniu stronie ceny odszkodowania w gotówce, lub po złożeniu ceny odszkodowania do depozytu sądowego.

Zanotowanie postępowania o wywłaszczeniu może być uskutecznione w księgach hipotecznych już przy wdrożeniu postępowania wywłaszczającego z tym skutkiem, że orzeczenie wywłaszczające jest wykonalne wobec osób trzecich ze stopniem hipotecznym adnotacji (ostrzeżenia).

Art. 10. Wywłaszczony, względnie jego prawonabywcy, mogą żądać od władzy administracyjnej, która wydała orzeczenie wywłaszczające, uchylenia tego orzeczenia, jeżeli magistrat, względnie komitet rozbudowy:

1) nie zapłaci ustalonego odszkodowania w ciągu 3 miesięcy od dnia prawomocności tego orzeczenia;

2) nie rozpocznie zabudowania gruntu w obrębie miasta w ciągu jednego roku od objęcia gruntu w fizyczne posiadanie i w ciągu trzech lat go nie ukończy;

3) nie rozpocznie wstrzymanej budowy budynku niedokończonego w ciągu jednego roku od objęcia go w fizyczne posiadanie;

4) nie rozpocznie w tymże samym terminie naprawy budynku, uznanego za pustkę, względnie nie rozpocznie jego burzenia i nie przystąpi w ciągu drugiego roku do nowej budowy.

Art. 11. Grunty i zabudowania państwowe, zbędne dla potrzeb Państwa, leżące w obrębie i sferze interesów miasta, przeznaczone w uchwalonym przez radę miejską (gminną), a zatwierdzonym przez Ministerstwo Robót Publicznych programie rozbudowy miasta na ogólne potrzeby miasta i innych związków komunalnych (ulice, zieleńce, place, parki, cmentarze, budowle i zakłady komunalnej użyteczności publicznej, jako też urządzenia wodociągowe, kanalizacyjne, dezynfekcyjne, kąpielowe, szkoły, szpitale, przytułki, teatry, targowiska, rzeźnie i t. p.) mają być odstąpione gminie bezpłatnie, przy czem w sferze interesów miasta, o ile ta sfera nie została jeszcze określona, niezbędny jest wniosek Ministra Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych.

Grunty, które przeszły lub przejdą na własność Skarbu Państwa drogą wywłaszczenia w zastosowaniu ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 462), a leżące w sferze interesów miasta, będą gminie odstąpione na powyższe cele odpłatnie po cenie nabycia.

Grunty państwowe, leżące w obrębie i sferze interesów miasta, a przeznaczone na tegoż cele mieszkaniowe (art. 26 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 462), mogą być odstępowane gminom odpłatnie w miarę ustalonej i każdorazowo terminem uwarunkowanej możności zrealizowania na tychże gruntach zamierzeń budowlanych przez gminę, lub przy pomocy gminy przez spółdzielcze stowarzyszenia mieszkaniowe, instytucje społeczne, osoby prywatne i spółki (art. 4 ust. 2 p. a).

Do odstępowania gminom miejskim i innym związkom komunalnym w poszczególnych przypadkach powyższych gruntów upoważnia się na podstawie art. 6 ustawy konstytucyjnej z dnia 17 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 267) Radę Ministrów.

Art. 12. Środkami dla osiągnięcia celów niniejszej ustawy są:

1) kredyty budowlane, udzielane w czasie budowy, nie na dłużej jednak niż na okres półtora roku, do wysokości 80% kosztów budowy łącznie z wartością placu z Państwowego Funduszu Gospodarczego, utworzonego na podstawie ustawy z dnia 3 marca 1925 roku o wypuszczeniu pożyczki zagranicznej w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 154);

2) kwota, uzyskana ze sprzedaży listów zastawnych i obligacyj, wydać się mających przez instytucje finansowe, wskazane przez Ministra Skabru, w celu kon-

wersji wspomnianych w punkcie 1) kredytów budowlanych na kredyty amortyzacyjne długoterminowe najwyżej na lat 30;

3) wpływy z państwowego funduszu rozbudowy miast.

Suma kredytów budowlanych w obrębie poszczególnej gminy miejskiej (art. 1) ma pozostawać w takim stosunku do łącznej sumy kredytów, udzielanych na całym obszarze Państwa, w jakim pozostaje suma przewidzianych w art. 17 dochodów państwowego funduszu rozbudowy miast w danej gminie do sumy tychże dochodów, osiągniętych na całym obszarze Państwa.

Art. 13. Pożyczki, wymienione w art. 12, udzielane będą na wniosek magistratu lub komitetu rozbudowy przez instytucje finansowe, które wskaże rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu.

Przy wypłacie pożyczek wolno jest instytucji finansowej tytułem własnych kosztów, prowizyj i wszelkich ubocznych należytości policzyć najwyżej ½% efektywnej wysokości pożyczki.

Wartość nieruchomości przy oszacowaniu nie może być wyżej przyjęta niż jej rzeczywiste koszty, przyjmując jednak wartość zajętego pod budowę gruntu najwyżej w 20% oszacowanej wartości całej nieruchomości.

Art. 14. Listy zastawne, wymienione w art. 12, muszą być zabezpieczone na pierwszej połowie wartości nieruchomości, obligacje zaś na drugiej połowie, łącznie najwyżej w 80% wartości nieruchomości.

Listy zastawne i obligacje gwarantowane są do łącznej wysokości 500 miljonów złotych przez gminę, w obrębie której nieruchomość jest położona, i przez Państwo oraz posiadają bezpieczeństwo pupilarne.

Bliższe postanowienia co do rodzaju i wysokości zebezpieczenia oraz gwarancji, udzielać się mających tym listom i obligacjom przez gminę i Państwo, określi rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych.

Art. 15. Państwowy fundusz rozbudowy miast przeznaczony jest:

a) na pokrycie różnicy pomiędzy wspomnianym w artykule 12 p. 1) kredytem a sumą, uzyskaną ze sprzedaży wymienionych w art. 12 pod p. 2) listów zastawnych i obligacyj,

b) na pokrycie części oprocentowania tychże listów i obligacyj,

c) na pokrycie części kosztów oprocentowania wspomnianych w art. 12 p. 1) kredytów budowlanych.

Bliższe postanowienia co do wysokości wspomnianych wyżej świadczeń z państwowego funduszu rozbudowy miast określi rozporządzenie wykonawcze Minista Skarbu, wydane w porozumieniu z Mistrem Robót Publicznych, przyczem wysokość tych świadczeń musi być ustalona dla całego obszaru Państwa jednolicie.

Art. 16. Jako główne źródło dochodów państwowego funduszu rozbudowy miast ustanawia się państwowy podatek od lokali i państwowy podatek od placów budowlanych, niezabudowanych lub niedostatecznie zabudowanych, o ile place te położone są na terenach, przygotowanych do budowy pod względem regulacji ulic.

Art. 17. a) Państwowy podatek od lokali pobiera się na obszarze gmin miejskich od wszelkiego rodzaju lokali, a podlegających ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747);

b) podstawę wymiaru podatku stanowi przedwojenne komorne, płacone w czerwcu 1914 r., a przerachowane na złote, stosownie do postanowienia art. 16 p. 4 ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), względnie wartość czynszowa z czerwca 1914 r. lokali, nieoddanych wówczas w najem lub odstąpionych do bezpłatnego użytku, w ten sam sposób przerachowana;

c) stopa państwowego podatku od lokali wynosi 6% podstawy wymiaru;

d) państwowy podatek od lokali płatny jest w ciągu miesięcy: stycznia, kwietnia, lipca i października każdego roku;

e) do zapłaty tego podatku obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale, podlegające opodatkowaniu;

f) państwowy podatek od lokali obowiązane są wymierzać i ściągać organa związków komunalnych miejskich i wpływy z tego źródła wnosić do kas skarbowych co miesiąc w ciągu 10 pierwszych dni każdego miesiąca. W razie niewypełnienia przez miejskie związki komunalne obowiązków, wynikających z niniejszego przepisu, przysługuje Ministrowi Skarbu prawo wstrzymania wypłaty tym związkom odpowiedniej części ich udziału w podatkach państwowych, lub należnych im dodatków do podatków państwowych.

Państwowy podatek od placów budowlanych, niezabudowanych lub niedostatecznie zabudowanych, wymienionych w art. 16, w wysokości 1% wartości szacunkowej tych placów, pobierany będzie do czasu wprowadzenia podatku od przyrostu watrości.

Od podatku wolne są place, stanowiące własność Skarbu Państwa, lub terytorjalnych związków samorządowych.

Państwowy podatek od placów budowlanych wymierzają i ściągają organa związków komunalnych w trybie, przewidzianym w art. 17 w punktach d) i f) niniejszej ustawy.

Art. 18. Szczegółowe przepisy o wymiarze, poborze i przymusowem ściąganiu państwowego podatku od lokali oraz podatku od placów niezabudowanych, jako też zasady ustalenia wartości szacunkowej, tudzież o ulgach i odwołaniach, wreszcie o tem, jakie place należy uważać jako niedostatecznie zabudowane poda rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu, wydane w po-

rozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Robót Publicznych.

Art. 19. Oprócz podatku od lokali i podatku od placów budowlanych do funduszu budowlanego wpływać będą także dotacje ze strony Państwa i gmin oraz spłaty pożyczek, udzielonych przed wejściem w życie niniejszej ustawy z funduszów Skarbu Państwa na cele budowlano-mieszkaniowe.

Pożyczki te będą zamienione na pożyczki długoterminowe z zastosowaniem do nich postanowień niniejszej ustawy.

Art. 20. Zarząd państwowego funduszu rozbudowy miast sprawuje Minister Skarbu, któremu przydana jest jako organ doradczy rada państwowego funduszu rozbudowy miast, złożona z 6 przedstawicieli miast: Warszawy, Lwowa, Krakowa, Poznania, Łodzi i Wilna po jednym z każdego miasta i z 6 przedstawicieli, wybranych przez zarząd Związku Miast Polskich, oraz z jednego delegata Ministerstwa Robót Publicznych.

Art. 21. Dobudowy i nadbudowy, wykończenie rozpoczętych a niezamieszkałych domów, oraz przebudowy, o ile stwarzają nowe lokale mieszkalne, traktuje się w rozumieniu niniejszej ustawy narówni z budową nowych domów.

Art. 22. Ustawa niniejsza nie narusza postanowień szczególnych ustaw, które upoważniają Państwo, gminę lub inne instytucje do żądania wywłaszczenia na pewne specjalne cele, jak na cele kolejowe, budowli wojskowych, wodnych, regulacji ulic i t. p.

Przepisy ustawy o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 70, poz. 462) nie odnoszą się do gruntów położonych w obrębie miast, których ogólny obszar nie przekracza 23 ha.

Art. 23. Rada Ministrów może na wniosek zarządu miasta, oparty na uchwale rady miejskiej, rozszerzyć granice administracyjne miasta w obrębie jego sfery interesów, określonej w myśl przepisów o wykonywaniu reformy rolnej.

Art. 24. Postanowienia niniejszej ustawy nie naruszają swobody dobrowolnego prawno-prywatnego obrotu ziemią i dobrowolnej parcelacji gruntów w obrębie miast i nie mogą naruszać istniejących planów regulacyjnych.

Do nieruchomości ziemskich, położonych w obrębie miast, których ogólny obszar nie przekracza 23 ha włącznie, rozporządzenie tymczasowe Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r., normujące przenoszenie własności nieruchomości ziemskiej (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 428), jak również austrjacki patent cesarski z r. 1915 i rozporządzenie komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej nie mają zastosowania.

Zezwolenie na parcelacyjny podział wszelkich nieruchomości udzielone nie będzie, jeżeli projekt parcelacyjny nie jest uzgodniony z planem regulacyjnym miasta lub jeżeli obciążające nieruchomość serwituty nie są prawomocnie zlikwidowane.

Art. 25. Wszelkie pisma, dokumenty, wpisy hipoteczne i czynności prawne, na podstawie ustawy niniejszej dokonane, oraz obligacje mieszkaniowe i listy zastawne towarzystw kredytowych miejskich wolne są od należytości, stempli, podatku od kapitału i rent na lat 15, o ile dotyczą zobowiązań pieniężnych, powstałych na cele budowy domów mieszkalnych, które powstaną w okresie do 31 grudnia 1930 roku.

Ponadto przyznaje się następujące ulgi podatkowe:

a) zwolnienie dochodów, płynących z domu nowozbudowanego, względnie wykończonego, lub z jego części nowozbudowanej lub wykończonej, od obciążenia podatkiem dochodowym na okres czasu od chwili ukończenia budowy do końca 10-go roku podatkowego po jej ukończeniu;

b) prawo potrącania z ogólnego dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu, osobom tak fizycznym jak i prawnym, które w okresie 1925 do 1930 r. wybudują domy mieszkalne, kosztów budowy, z wyłączeniem jednak pożyczek, przewidzianych w niniejszej ustawie; potrącenia te mogą być uskutecznione, zależnie od życzenia płatnika, jednorazowo lub najdłużej w ciągu 5-u lat, poczynając od roku następnego po ukończeniu budowy.

Art. 26. Zwalnia się od podatku na rzecz gmin miejskich, przewidzianego w art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), podstawowe materjały budowlane: drzewo, cegłę, dachówkę, wapno, cement, żwir, piasek, żelazo, kamień i szkło.

Art. 27. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i gaśnie z upływem 10 roku od dnia jej ogłoszenia, o ile wcześniej jej moc obowiązująca nie będzie w drodze ustawodawczej przedłużona.

Jednakże na podstawie tej ustawy nabyte prawa i zaciągnięte zobowiązania pozostają w mocy.

Art. 28. Ustawa z dnia 1 sierpnia 1919 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego Funduszu Mieszkaniowego (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 424) oraz ustawa z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie rozbudowy miast (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 811) tracą moc z chwilą ogłoszenia niniejszej ustawy.

Art. 29. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 20.V 1925 r. Nr. 51, poz. 346).

442.

SPROSTOWANIE.

W § 4 Statutu Państwowego Funduszu Gospodarczego w wierszu 7-ym (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu z r. 1925 Nr. 15, poz. 414) po słowie: „wchodzących w“ zostały wypuszczone słowa: „zakres administrowania papierami wartościowemi“.

Organizacja władz.

443.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 6 maja 1925 r.

o wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. „o likwidacji majątków prywatnych“ w wykonaniu Traktatu Pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 467 z dn. 9 sierpnia 1920 r.).

Na mocy ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 183) i w wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 467) oraz na mocy art. 8 ustawy z dnia 4 lipca 1923 r. o organizacji i zakresie działania Głównego Urzędu Likwidacyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 583) zarządza się co następuje:

§ 1. Terytorialny zakres działania Komitetów Likwidacyjnych, utworzonych na podstawie art. 3 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 467) zostaje ustalony nadal jak następuje: Komitet Likwidacyjny w Poznaniu obejmuje województwa: poznańskie i pomorskie; Komitet Likwidacyjny w Warszawie — wszystkie pozostałe województwa Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Przewodniczącym Komitetu Likwidacyjnego w Warszawie jest Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego, w Poznaniu Komisarz Głównego Urzędu Likwidacyjnego. Zastępców przewodniczących wyznacza Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

W skład każdego Komitetu muszą wchodzić oprócz przewodniczącego delegaci: Ministra Spraw Zagranicznych, Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej oraz w każdym poszczególnym przypadku delegat Ministra, do którego kompetencji należy przedmiot likwidowany (art. 11 ust. z dnia 4 marca 1920 r. punkt 1 do 5). W wypadku, gdy likwidacji podlega majątek rolny kompetentnymi są Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Minister Reform Rolnych.

§ 3. Postanowienia Komitetu Likwidacyjnego zapadają zwykłą większością głosów; w razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

Wszelkie uchwały Komitetu Likwidcayjnego winny być zapisywane do specjalnej księgi protokółów i opatrzone podpisami przewodniczącego i obecnych członków Komitetu Likwidacyjnego.

§ 4. Do zakresu działania Komitetów Likwidacyjnych należą:

1) kwalifikowanie do likwidacji majątków, praw i interesów, podlegających likwidacji na mocy postanowień Traktatu Pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r.;

2) decyzje o sposobach prowadzenia likwidacji w myśl art. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r.;

3) przeprowadzenie likwidacji majątków, praw i interesów, oraz wydawanie wszelkich zarządzeń dotyczących likwidacji;

4) zwalnianie majątków, praw i interesów od likwidacji.

§ 5. W wypadku zbycia przez właściciela podlegającego likwidacji majątku, prawa lub interesu jeszcze do likwidacji niezakwalifikowanych, Komitet Likwidacyjny, po stwierdzeniu likwidacyjności przedmiotu w związku z ustawą z dnia 4 marca 1920 r., władny jest w drodze uproszczonego postępowania w myśl p. a art. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. zatwierdzić umowę zbycia o ile nowonabywca odpowiada warunkom ustalonym przez Komitet Likwidacyjny dla nabywców likwidowanych objektów.

§ 6. Powziąwszy uchwałę o zakwalifikowaniu do likwidacji majątku, prawa lub interesu, Komitet Likwidacyjny zawiadamia o tem właściciela lub jego zastępcę listem poleconym. O ile Komitet Likwidacyjny jest w posiadaniu wiadomości, że właściciel przebywa poza granicami Państwa Polskiego, albo jeżeli adres jego nie jest znany, uchwała powyższa ogłasza się w Monitorze Polskim. W ciągu miesiąca od dnia nadania listu poleconego, lub od dnia ogłoszenia uchwały w Monitorze właściciel lub jego zastępca winien wskazać Komitetowi Likwidacyjnemu osobę zamieszkałą w granicach Rzeczypospolitej Polskiej upoważnioną do odbioru pism dla niego przeznaczonych. Jeżeli właściciel lub jego zastępca osoby takiej w powyższym terminie nie wskaże, zawiadomienia i pisma będą wywieszone w kancelarji Komitetu Likwidacyjnego w Warszawie, względnie w Poznaniu. Osoby interesowane nie mają prawa zasłaniania się niewiadomością o tych zawiadomieniach. W wypadkach, jeśli likwidowany majątek, prawo, lub interes należy do kilku właścicieli, wystarcza wysłanie pisma temu z nich, którego dokładny adres w Państwie znany jest Komitetowi Likwidacyjnemu.

§ 7. W przeciągu miesiąca od dnia nadania listu poleconego względnie ogłoszenia uchwały w Monitorze Polskim osobom interesowanym przysługuje prawo złożenia właściwemu Komitetowi Likwidacyjnemu sprzeciwu co do możności stosowania likwidacji.

W razie uznania sprzeciwu za uzasadniony, Komitet Likwidacyjny może znieść lub zmienić poprzednią uchwałę.

Niezgłoszenie sprzeciwu w terminie wyżej przepisanym powoduje, że postępowanie likwida-

cyjne ma taki skutek, jak gdyby zgłoszono nieuzasadniony sprzeciw, a osobie przeciwko której skierowaną jest uchwała o zastosowaniu likwidacji przysługuje jedynie prawo do sumy uzyskanej z likwidacji z zastrzeżeniem praw osób trzecich wobec odbiorcy tej sumy.

Zgłoszenie sprzeciwu nie wstrzymuje postępowania likwidacyjnego.

§ 8. Komitet Likwidacyjny w wypadkach, kiedy to uzna za wskazane, władny jest zażądać od właściciela likwidowanego przedmiotu lub jego zastępcy osobistego stawienia się, jako też żądać od nich złożenia w terminie wskazanym przez Komitet na piśmie lub osobiście wszelkiego rodzaju informacyj i wyjaśnień, dotyczących likwidowanego przedmiotu.

W razie nieuzasadnionego niestawienia się właściciela, lub jego zastępcy, lub też niezłożenia na piśmie żądanych informacyj i wyjaśnień w oznaczonym terminie Komitet Likwidacyjny na podstawie własnych informacyj ustala sam odnośne dane faktyczne, właściciel zaś traci prawo sprzeciwu przeciw tak poczynionym ustaleniom. Uznanie niestawienia się lub niezłożenia wyjaśnień za uzasadnione należy do kompetencji Komitetu Likwidacyjnego.

§ 9. W razie zakwalifikowania do likwidacji majątków, praw lub interesów wpisanych do ksiąg gruntowych, lub innych rejestrów publicznych Przewodniczący Komitetu Likwidacyjnego wnosi o zapisanie uchwały w księdze gruntowej, względnie w odnośnym rejestrze publicznym.

§ 10 Przy likwidacji majątków nieruchomych wszelki majątek ruchomy, stanowiący przynależność danej nieruchomości jest objęty jednocześnie likwidacją, o ile nie nastąpiło wyłączenie na skutek sprzeciwu w myśl § 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 11. Przysługujące mężowi prawo zarządu i użytkowania nie stoi na przeszkodzie likwidacji majątku żony; majątek dzieci może być zlikwidowany bez względu na prawo rodzicielskie względem tego majątku.

§ 12. Po powzięciu uchwały kwalifikującej majątek, prawo lub interes do likwidacji Komitet Likwidacyjny określa sposób likwidacji stosownie do art. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. i zawiadamia o tem właściciela w trybie wskazanym w § 6 niniejszego rozporządzenia. Określenie tego sposobu może nastąpić jednocześnie z uchwałą kwalifikującą dany przedmiot do likwidacji. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego określająca sposób likwidacji nie jest zaskarżalną.

§ 13. W razie powzięcia uchwały o zastosowaniu p. a. art. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. Komitet Likwidacyjny wzywa właściciela, aby w oznaczonym terminie zbył swój majątek, prawo lub interes w drodze dobrowolnej umowy, oraz podaje warunki, jakim nabywca winien odpowiadać. Termin powyższy nie możebyć krótszy od jednego miesiąca, ani dłuższy nad sześć miesięcy, licząc od dnia powiadomienia właściciela o uchwale trybem przepisanym w § 6 niniejszego rozporządzenia.

Umowa taka uzyskuje moc prawną dopiero po zatwierdzeniu jej przez Komitet Likwidacyjny.

Zatwierdzenie umowy zależy od uznania Komitetu Likwidacyjnego.

§ 14. Zbycie majątku, prawa lub interesu, dokonane bez zezwolenia Komitetu Likwidacyjnego lub niezatwierdzone przez Komitet Likwidacyjny, względnie przez Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego zgodnie z przepisami art. 6 ustawy z dnia 4 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 153), jest nieważne z samego prawa.

§ 15. O ile Komitet Likwidacyjny nie zastosuje przepisów p. a art. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. albo o ile właściciel nie zbędzie zakwalifikowanego do likwidacji majątku, prawa lub interesu w wyznaczonym w § 13 trybie i terminie, lub sprzeda nieważnie z samego prawa (§ 14 niniejszego rozporządzenia) Komitet Likwidacyjny poweźmie uchwałę o likwidacji majątku drogą zatrzymania go na rzecz Państwa albo przez sprzedaż przymusową o czem zawiadamia właściciela lub jego zastępcę trybem, przewidzianym w § 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 16. W wypadku likwidacji majątku drogą zatrzymania na rzecz Państwa Komitet Likwidacyjny wzywa właściciela, aby w terminie 1 miesiąca od dnia zawiadomienia, względnie ogłoszenia uchwały w Monitorze złożył Komitetowi Likwidacyjnemu ocenę likwidowanego majątku, prawa lub interesu, popartą odpowiedniemi dowodami.

§ 17. Po otrzymaniu od właściciela oceny majątku, prawa lub interesu albo po upływie terminu wyznaczonego w myśl § 16 niniejszego rozporządzenia, Komitet Likwidacyjny zarządza oszacowanie likwidowanego przedmiotu przy pomocy jednego lub kilku rzeczoznawców, na zasadach odpowiednich instrukcji, wydanych przez odnośny Komitet Likwidacyjny. Właścicielowi przysługuje prawo wglądu w określonym przez Komitet Likwidacyjny terminie i miejscu w akta szacunkowe oraz przedstawienia w tymże terminie Komitetowi Likwidacyjnemu swych uwag w przedmiocie oceny. Ostateczne określenie wartości likwidowanego majątku należy do kompetencji Komitetu Likwidacyjnego.

§ 18. Przy przejęciu nieruchomości na własność Państwa Komitet Likwidacyjny po dokonaniu oceny potrąca z tej oceny wartość przechodzących na Państwo Polskie zobowiązań i ciężarów rzeczowych.

§ 19. Jeżeli po dokonaniu oceny przez Komitet Likwidacyjny przedmiot do czasu przekazania go na własność Państwa ulegnie zmianie, wysokość oceny będzie odpowiednio sprostowana.

§ 20. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego o przekazaniu przedmiotu na własność Państwa będzie ogłoszona w Monitorze Polskim. Majątek przechodzi na Państwo wraz z prawami i obowiązkami wynikającemi z tytułu własności w trzy dni po zgłoszeniu uchwały w Monitorze Polskim.

Jednocześnie Komitet Likwidacyjny zawiadamia dotychczasowego właściciela lub jego za-

stępcę o uchwale listem poleconym, skierowanym do niego pod adresem przez niego podanym lub w razie niewskazania pod jego nazwiskiem do miejscowości, w której się likwidowany przedmiot znajduje.

W zawiadomieniu tem należy:

a) wymienić imię i nazwisko właściciela likwidowanego przedmiotu,

b) wyszczególnić przedmiot przy nieruchomościach według ksiąg hipotecznych względnie według księgi gruntowej,

c) oznaczyć wysokość szacunku likwidowanego przedmiotu,

d) przy nieruchomościach wyszczególnić prawa rzeczowe osób trzecich na rachunek Państwa przejęte oraz sumę, na jaką wartość każdego prawa ustalona została.

Obciążenia, niewymagające zapisu w księdze gruntowej obciążają nadal grunt i nie potrzeba ich wymieniać w uchwale.

e) ustanowić sumę kosztów postępowania likwidacyjnego, obciążających zlikwidowany przedmiot.

§ 21. Jednocześnie z powzięciem uchwały o przekazaniu majątku na własność Państwa, Komitet Likwidacyjny może wyznaczyć termin, w którym właściciel winien opuścić zajmowaną nieruchomość i po upływie którego nastąpi eksmisja przymusowa. W celu dokonania eksmisji Przewodniczący Komitetu Likwidacyjnego po upływie oznaczonego terminu nadaje uchwale Komitetu klauzulę egzekucyjną, poczem uchwała taka ulega wykonaniu przymusowemu przez odnośne organa podług przepisów obowiązujących w danym okręgu sądowym dla aktów opatrzonych klauzulą egzekucyjną.

§ 22. Majątki, prawa i interesy nie zbyte przez właściciela w myśl p. a, art. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. nieprzejęte na własność Państwa w myśl p. b, tegoż art. i niezwolnione z likwidacji stosownie do p. 4 § 4 niniejszego rozporządzenia, ulegną sprzedaży na rachunek właściciela drogą przetargu sądowego na mocy obowiązującej w danym okręgu sądowym ustawy o postępowaniu niespornem i na warunkach, ustalonych przez Komitet Likwidacyjny.

O uchwale, przekazującej przedmiot właściwemu sądowi do sprzedaży, Komitet Likwidacyjny ogłasza w Monitorze Polskim i zawiadamia właściciela lub jego zastępcę.

§ 23. Wykreślenie wszelkich wpisów w księgach hipotecznych, względnie w księgach gruntowych w myśl § 9 niniejszego rozporządzenia, a także wypisów dokonanych wbrew przepisom ustawy z dnia 4 marca 1920 r. o rejestracji i zabezpieczeniu majątków niemieckich oraz dokonywanie wpisu uchwał o przeznaczeniu na likwidację o przepisaniu tytułu własności na nowonabywcę następuje na wniosek Przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego.

§ 24. Wszelkie koszty postępowania likwidacyjnego obciążają likwidowany majątek, prawo lub interes w granicach sum uzyskanych z likwidacji.

Wysokość kosztów określa Komitet Likwidacyjny.

§ 25. Uchwałę swą co do sposobu przeprowadzenia likwidacji Komitet Likwidacyjny władny jest zmienić w toku postępowania aż do wydania uchwały zatwierdzającej zbycie, względnie do ogłoszenia uchwały o przejściu prawa własności na Państwo.

Przewodniczącemu Komitetu Likwidacyjnego przysługuje prawo wstrzymania wykonania uchwały Komitetu z jednoczesnym obowiązkiem przedstawienia Komitetowi Likwidacyjnemu w terminie trzydziestodniowym odnośnej sprawy celem ponownego jej rozpatrzenia, oraz z podaniem motywów, dla których wykonanie uchwały zostało wstrzymane.

§ 26. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc: rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego w przedmiocie regulaminu Komitetów Likwidacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 704), rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 321) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 września 1921 roku (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 595).

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) ***A. Żychliński.***

(Dz. U. R. P. z dn. 26/V 1925 r. Nr. 53, poz. 357).

Podatki bezpośrednie.

444.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 kwietnia 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych celem wykonania postanowień ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

Na mocy art. 6 i 8 powołanej wyżej ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 296) oraz art. 9 i 12 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządza się co następuje:

Do art. 3 i 4 ustawy.

§ 1. Podstawę wymiaru państwowego podatku od nieruchomości względnie ich części, podlegających ustawie z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406) — oblicza się w sposób następujący:

Podstawowe komorne miesięczne z czerwca 1914 r. winno być pomnożone przez 3 celem otrzymania podstawowego kwartalnego komornego.

Do stawek procentowych podstawowego komornego, przewidzianych w p. 1 art. 6 powołanej ustawy o ochronie lokatorów, doliczy się 8% w myśl przepisu p. 3 tegoż art. 6 celem ustalenia stawki procentowej podstawowego komornego z końcem roku 1924. Do tej stawki procentowej począwszy od 1 stycznia 1925 r. dodaje się kwartalnie 6.

Np. dla mieszkania, złożonego z 5 pokoi (p. c art. 6 ustawy o ochronie lokatorów) stawka procentowa dla II kwartału 1925 r. będzie stanowiła: $15 + 8 + 6 + 6 = 35$; kwartalne podstawowe komorne z roku 1914 wynosiło 300 zł; w związku z tem podstawa wymiaru podatku za II kwartał 1925 r. określi się w kwocie $\frac{300 \times 35}{100} = 105$ i podatek (12%) od tej kwoty stanowi $\frac{105 \times 12}{100} =$ $= 12$ zł. 60 gr.

W taki sam sposób ustala się wartość czynszową nieoddanych w najem nieruchomości lub ich części, podlegających ustawie o ochronie lokatorów, z wyjątkiem wypadków, określonych w § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523).

Jeżeli w wypadkach przewidzianych w § 6 wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej nieruchomość stanowi własność osób prawnych, wówczas wartość jej może być przyjęta wedle bilansów otwarcia w złotych, sporządzonych zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 542).

§ 2. Podstawę wymiaru państwowego podatku od nieruchomości lub ich części, nie podlegających ustawie o ochronie lokatorów, stanowi rzeczywiste umowne komorne, względnie rzeczywista wartość czynszowa za rok kalendarzowy poprzedzający rok podatkowy.

W razie różnicy między rzeczywistem komornem za ostatni kwartał roku poprzedzającego, a komornem przyjętem za podstawę wymiaru podatku za tenże kwartał, podatek należy wymierzyć z uwzględnieniem tej różnicy, przyczem w razie nieotrzymania od właściciela nieruchomości zawiadomienia o zmianie w wysokości komornego (część druga art. 4 ustawy) — rzeczywista wysokość komornego winna być ustalona w drodze dochodzeń.

§ 3. Począwszy od dnia 1 stycznia 1926 r. przepisy ustawy o ochronie lokatorów nie mają zastosowania do budynków fabrycznych i pomieszczeń w takich budynkach wynajętych wraz z urządzeniem pędni na wykonywanie przemysłu przy użyciu siły mechanicznej; nie dotyczy to jednak pracowni rzemieślniczych.

Do art. 5 i 6 ustawy.

§ 4. Niezwłocznie po ukończeniu wymiaru podatku winna władza wymiarowa rozesłać płatnikom nakazy płatnicze, w których należy podać podstawę wymiaru, wysokość podatku i terminy płatności oraz objaśnienie o przysługującem płatnikowi prawie wniesienia odwołania.

Rozesłanie nakazów płatniczych na państwowy podatek od nieruchomości winno być ukończone do 31 marca każdego roku podatkowego, przyczem nakazy płatnicze na podatek za rok 1925 mają być rozesłane najpóźniej do 30 czerwca 1925 r.

§ 5. Podatek wymierzony należy wpłacić w ustawowych terminach do kasy właściwej władzy wymiarowej (magistratu, względnie wydziału powiatowego). Należność za I kwartał 1925 r. winna być uiszczona w miesiącu lipcu 1925 r.

Kwoty podatku nieuiszczone z winy płatnika w przepisanych terminach płatności stają się zaległością, która będzie ściągnięta przymusowo z karami za zwłokę w wysokości 4% miesięcznie oraz kosztami egzekucyjnemi, określonemi w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721).

Z sumy wpłaconej pokrywa się przedewszystkiem karę za zwłokę i ewentualne koszty egzekucji, a następnie zaległość podatku.

§ 6. Magistraty (zarządy gmin miejskich) i wydziały powiatowe winny założyć i prowadzić księgi biercze państwowego podatku od nieruchomości według ustanowionego wzoru.

§ 7. Naczelnicy urzędów skarbowych, względnie urzędnicy delegowani przez władzę skarbową, dokonywać będą przynajmniej raz na rok, oprócz kontroli przewidzianej w § 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523), także kontrolę całej akcji wymiarowej magistratów (zarządów gmin miejskich) i wydziałów powiatowych.

Do części ostatniej art. 4 ustawy.

§ 8. Grzywny i kary pieniężne, określone w każdocześnie obowiązujących przepisach o państwowym podatku dochodowym, przewidziane za niezłożenie zeznania o dochodzie, względnie podanie w niem świadomie nieprawdziwych danych, nakładają właściwe władze wymiarowe (magistraty i wydziały powiatowe).

Od orzeczeń, skazujących na grzywnę za niezłożenie zawiadomienia o zmianie komornego, można wnieść odwołanie w termine 28-dniowym od dnia doręczenia orzeczenia za pośrednictwem władzy wymiarowej do Izby skarbowej, która rozstrzyga ostatecznie.

§ 9. Wykonanie orzeczeń o grzywnach, o których mowa w § 8 niniejszego rozporządzenia, odracza się aż do rozstrzygnięcia wniesionego odwołania. Grzywny te, w razie niemożności ich ściągnięcia, nie mogą być zamienione na karę pozbawienia wolności.

Natomiast, jeżeli kara pieniężna nałożona za podanie świadomie nieprawdziwych danych (§ 8 niniejszego rozporządzenia) nie zostanie uiszczona dobrowolnie w ciągu 4 tygodni od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia, wówczas właściwa władza wymiarowa przekazuje sprawę właściwemu sądowi, o czem należy uprzedzić obwinionego równocześnie z zakomunikowaniem mu orzeczenia o karze pieniężnej.

Do art. 7 ustawy.

§ 10. Płatnicy państwowego podatku od nieruchomości miejskich oraz od budynków wiejskich, nie będący w stanie wskutek krytycznego położenia ekonomicznego uiścić w terminie przypadających od nich należności podatkowych, mogą zwracać się do właściwych władz wymiarowych (magistratów i wydziałów powiatowych) z prośbą o odroczenie lub rozłożenie na raty należnego podatku.

Wszystkie takie podania władza wymiarowa bada celem niewątpliwego stwierdzenia niemożności uiszczania podatku, a następnie rozważa konieczność zastosowania tych ulg, o które płatnicy proszą i bądź zarządza sama odroczenie, względnie rozłożenie na raty spłaty należności, bądź też występuje, w tej sprawie z wnioskiem do właściwej izby skarbowej, kierując się przepisami zawartemi w § 11 niniejszego rozporządzenia.

§ 11. Władze wymiarowe władne są decydować o odroczeniu terminu płatności i rozłożeniu na raty należności podatkowej na czas nie dłuższy, niż 3 miesiące, a to:

1) magistrat m. st. Warszawy — do wysokości 1.000 zł podatku,

2) magistraty m. Krakowa, Lwowa, Łodzi, Poznania, Wilna i Bydgoszczy — do 500 zł podatku,

3) magistraty (zarządy gmin miejskich) innych miast i wydziały powiatowe—do 200 zł podatku.

§ 12) Gdy prośba dotyczy odroczenia lub rozłożenia na raty należności podatkowej w kwotach wyższych lub na czas dłuższy, niż wskazano w § 11, władza wymiarowa występuje z odpowiednim wnioskiem do izby skarbowej.

Izba skarbowa może decydować sama o odroczeniu lub rozłożeniu na raty należności podatkowej do wysokości 1.000 zł na czas nie dłuższy, niż jeden rok.

§ 13) O odroczeniach podatku lub rozłożeniach na raty w kwotach wyższych i na czas dłuższy, niż wskazano w §§ 11 i 12 niniejszego rozporządzenia, decyduje Ministerstwo Skarbu.

Od odroczonych lub rozłożonych na raty kwot podatku pobiera się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

§ 14. Formularze druków potrzebne do wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gm. wiejskich na lata 1925 do 1928,

a mianowicie: a) formularz dla ustalenia podstaw wymiaru podatku — arkusz wymiarowy, b) formularz ksiąg bierczych i c) na nakazy płatnicze, — otrzymają magistraty (zarządy gmin miejskich) i wydziały powiatowe od Ministerstwa Skarbu — według załączonych wzorów № 1, 2 i 4.

Natomiast dziennik przychodu na powyższy podatek magistraty oraz wydziały powiatowe przygotują na koszt własny i prowadzą według wzoru № 3 dołączonego do niniejszego rozporządzenia.

Upoważnia się magistraty do zmiany w porozumieniu z izbą skarbową wymienionych wyżej formularzy stosownie do potrzeb miejscowych.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

WŁADZA WYMIAROWA

Magistrat

Wydział Powiatowy

w........................

№ kolejny..............

wykazu — deklaracji arkusza wymiarowego z r. 192.....

(Strona 1).

Wzór № 1
do § 14 rozp. Min. Sk.—poz. 333.
(arkusz wierzchni).

Gmina miejska ....

Gmina wiejska ....

Miejscowość (wieś, osada, kolonja)........................

....

Okrąg policyjny........................

Dzielnica ....

Ulica (plac)........................

№ orjentacyjny / policyjny ....

№ spisowy / hipoteczny ....

ARKUSZ WYMIAROWY

państwowego podatku od nieruchomości — budynku — placu na rok 192...
należącego do (nazwisko i imię wzgl. firma):

....

Nieruchomość powyższa obejmuje następujące budowle:

	Ilość budynków	O ilu piętrach	Ilość wszystkich lokali
a) budynki murowane frontowe			
b) „ „ oficyny			
c) „ drewniane frontowe			
d) „ „ oficyny			
e) „ przemysłowe			
f) „ gospodarcze (stajnie, wozownie, składy)			

Niezależnie od budowli i placu pod budowlami na nieruchomości znajdują się:

Plac (podwórze), ogród, sad, park o przestrzeni .... mtr.²

Plac, przeznaczony na przedsiębiorstwo handlowe lub skład towarowy o przestrzeni .... mtr.²

Uwaga. Formularz niniejszy winien magistrat (zarząd gminy miejskiej) — wydział powiatowy wypełnić na podstawie danych zebranych i sprawdzonych przy wymiarze podatku za rok 1924.

Kolumny 9 i 10 wypełnia się tylko w wypadkach, przewidzianych w paragrafie 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 51 poz. 523).

Kolumnę 11 wypełnia się dla lokali, podlegających ustawie o ochronie lokatorów, kolumnę zaś 12 dla lokali, niepodlegających tejże ustawie.

Wartość obiegowa nieruchomości par. 6 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 17.VI 1924 r. Dz. U. R. P. № 51 poz. 523	Roczna wartość czynszowa w wysokości 5% od obiegowej wartości nieruchomości (kol. 9)		Komorne wzgl. wartość czynszowa lokali podlegających ustawie o ochronie lokatorów ustalone za IV kwartał 192.....r.		Rzeczywiste komorne wzgl. rzeczywista wartość czynszowa lokali niepodlegających ustawie o ochronie lokatorów ustalone za 192.....r.		Podstawa wymiaru państwowego podatku, t. j. ustalona suma komornego (czynszu), wzgl. wartości czynszowej za:							
							I kwartał 192..... r.		II kwartał 192..... r.		III kwartał 192..... r.		IV kwartał 192..... r.	
	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
9	10		11		12		13		14		15		16	
			Razem . . .											

(Strona 2).

№ lokalu, mieszkania lub pomieszczenia, № parceli grunt. (w porządku kolejnym)	Czy przedmiot podlega ustawie o ochronie lokat. (tak, nie)	Położenie lokalu, mieszkania lub pomieszczenia (podziemie, suteryny, parter, I, II i t. d. piętro, przestrzeń placu — gruntu)	Nazwisko, imię i zawód lokatora, względnie osoby najmującej lub użytkującej (firma osoby prawnej)	Przeznaczenie lokalu — placu (na mieszkanie, sklep, kinoteatr, bank, skład, warsztat, fabrykę i t. d., ogród owocowy, warzywny, skład, plac)	Ilość pokojów (ubikacyj)	Ustalone miesięczne komorne za czerwiec 1914 r., wzgl. wartość czynszowa za **ten miesiąc** w rublach, w kor. austrj., w markach niem.	Kwoty podane w kol. 7 obliczone kwartalnie (kwoty kol. 7 pomnożone przez 3) i przerachowane na złote	
							Zł.	gr.
1	2	3	4	5	6	7	8	

(Strona 3).

(Strona 4).

ZAPISKI — NOTATKI $\frac{\text{Magistratu}}{\text{Wydziału Powiatowego}}$

Wymiar państwowego podatku od całej nieruchomości — budynku — wyszczególnionego na 1-ej stronie niniejszego arkusza wierzchniego.

KWOTA PODATKU (12% sum podanych w kol. 13—16 zliczonych razem z ewentualnem przeniesieniem takichże sum z arkusza wkładkowego) za kwartały 192..... r.							
I kwartał		II kwartał		III kwartał		IV kwartał	
Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.

(Strona 1).

Wzór № 2
(do § 14 rozp. Min. Sk.)

Kasa władzy wymiarowej $\frac{\text{Magistratu}}{\text{Wydziału Powiatowego}}$ w ....

KSIĘGA BIERCZA

państwowego podatku od nieruchomości

za rok 192....

Uwaga. Na rok 1925 nie wypełnia się kolumny 4 (zaległość początkowa); kolumnę tę wypełnia się dopiero w księgach bierczych na lata 1926—1928.

(Strona 2).

L. p.	Imię i nazwisko (firma) płatnika	Miejsce zamieszkania (ulica, № domu)	Zaległość początkowa (za lata ubiegłe)		Przypis podatku za rok bieżący			Z mocy jakiego rozporządzenia	UMORZENIA Kwota za		
			Zł.	gr.	kwartał	Zł.	gr.		kwartał	Zł.	gr.
1	2	3	4		5				6		
					I				I		
					II				II		
					III				III		
					IV				IV		
					I				I		
					II				II		
					III				III		
					IV				IV		

(Strona 3).

№ dziennika pomocniczego	UISZCZENIA: Kwota podatku		Odsetki i kary za zwłokę		Koszta egzekucyjne		Zaległość		Nadpłata		Uwagi
	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	
	7		8		9		10		11		12

Wzór № 3.
(do § 14 rozp. Min. Sk.).

DZIENNIK PRZYCHODU

państwowego podatku od nieruchomości (budynków).

№ kolejny	Pozycja (№ kolejny) księgi bierczej	Imię i nazwisko (firma) oraz miejsce zamieszkania płatnika	K W O T A					
			wpłaconego podatku		odsetek i kar za zwłokę		kosztów egz.	data wpłaty
			Zł.	gr.	Zł.	gr.		

WŁADZA WYMIAROWA
Magistrat

Wydział Powiatowy

w ....

(Strona 1).

Wzór № 4
(do § 14 rozp. Min. Sk.).

№ kolejny księgi bierczej ....

NAKAZ PŁATNICZY

na państwowy podatek od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich na rok 192....... z nieruchomości — budynku — placu (ogrodu) № hipoteczny/policyjny .... należącej (ego) do — (imię i nazwisko, względnie firma)—

....

Ustalone komorne wzgl. wartość czynszowa za kwartały r. 1925								KWOTA PODATKU (12% sum podanych w rubr. 1—4) za kwartały r. 1925							
I kwartał		II kwartał		III kwartał		IV kwartał		I kwartał		II kwartał		III kwartał		IV kwartał	
Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
1		2		3		4		5		6		7		8	

UWAGA: Objaśnienia na odwrocie.

....

Odcinek niniejszy oddzielić i zwrócić doręczającemu.

(Strona 2).

Podatek wymierzony należy wpłacić do Kasy Magistratu / Wydziału powiatowego w .... za każdy kwartał w ciągu drugiego miesiąca następnego kwartału.

Podatek jednak przypadający za pierwszy kwartał 1925 r. płatny jest w ciągu miesiąca lipca 1925 roku

Kwoty podatku nieuiszczone w przepisanym terminie płatności stają się zaległością, która będzie ściągnięta przymusowo z karami za zwłokę oraz kosztami egzekucyjnemi, określonemi w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 73, poz. 721).

Od wymiaru podatku oznaczonego w niniejszym nakazie płatniczym można wnieść odwołanie do izby skarbowej za pośrednictwem na wstępie wymienionej władzy wymiarowej w terminie 14-dniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego nakazu płatniczego.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczania podatku we wspomnianych wyżej terminach ustawowych.

....

Burmistrz, wzgl. Prezez Wydziału powiatowego
(Podpis)

Do Pana ....

w ....

ul. ....

MAGISTRAT

Wydział powiatowy

№ kolejny księgi bierczej ....

Nakaz płatniczy

na państwowy podatek od nieruchomości

(budynku) na r. 192.....

otrzymałem

.... dnia .... 192..........

Podpis płatnika ....

445.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 kwietnia 1925 roku

celem wykonania ustawy z dnia 18 marca 1925 roku (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 242) w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na zasadzie ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r., (Dz. U. R. P. Nr. 77 poz. 607), oraz na zasadzie ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110).

Na zasadzie art. 26 powołanej w tytule ustawy z dnia 18 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz 242) zarządza się co następuje:

Do art. 1 ustawy.

§ 1. Poboru podatku dochodowego, przypadającego od uposażeń osób wymienionych w art. 1 ustawy, dokonywają służbodawcy w trybie, przewidzianym w dziale II ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1923 Nr. 77, poz. 607).

Do art. 3 ustawy.

§ 2. Osoby, zarobkujące w obcem państwie, a zamieszkałe w Polsce, uiszczają podatek przypadający od otrzymanych zagranicą wynagrodzeń służbowych nie za pośrednictwem swych pracodawców zagranicznych, lecz bezpośrednio do kas skarbowych.

Dla celów wymiaru podatku dochodowego wspomniane osoby winne są w trybie przewidzianym w dziale I ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1923 Nr. 77, poz. 607) złożyć zeznanie, w którem należy obok ewentualnych dochodów z innych źródeł podać odrębnie wysokość otrzymanych zagranicą wynagrodzeń służbowych w roku poprzedzającym rok podatkowy.

Podatek od dochodów osiągniętych zagranicą z wynagrodzeń służbowych oblicza się odrębnie, według skali podanej dla opodatkowania dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na zasadach, wyłuszczonych w art. 111 powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Co do postępowania wymiarowego i terminu płatności podatku od omawianych wynagrodzeń służbowych mają zastosowanie przepisy działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Do art. 4 ustawy.

§ 3. Przez kółka rolnicze, mające charakter spółdzielni, należy rozumieć te przedsiębiorstwa wykonywane przez kółka rolnicze (składnice i sklepy kółek rolniczych), które bądź w całości

odpowiadają przepisom ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), bądź nawet pod względem formalnym całkowicie tym przepisom nie odpowiadają, jakkolwiek mają charakter spółdzielni.

Związki rewizyjne, względnie Związek Ekonomiczny kółek rolniczych obowiązane są każdego roku przed upływem terminu, wyznaczonego do składania zeznań o dochodzie, przedłożyć odnośnym izbom skarbowym wykaz należących do Związku przedsiębiorstw, o których mowa w części poprzedniej niniejszego paragrafu. Objęte wykazem zrzeszenia nie będą obowiązane do składania zeznań o dochodzie do wymiaru podatku dochodowego.

Do art. 6 ustawy.

§ 4. Spółdzielnie, o których mowa w art. 6 ustawy, o ile działają wyłącznie wśród członków - wolne są od opodatkowania co do nadwyżki bilansowej osiągniętej z obrotów z członkami. Jeżeli zaś tego rodzaju spółdzielnie rozszerzają swą działalność również na niečłonków — nadwyżki bilansowe osiągnięte z obrotów z członkami podlegają zwolnieniu od opodatkowania w tym tylko wypadku, gdy spółdzielnie nadpłaty i zwroty, przypadające na nieczłonków, przelewają w całości do funduszów niepodlegających podług statutu podziałowi między członków. W każdym razie nadwyżki bilansowe spółdzielni, pochodzące z obrotów z nieczłonkami, podlegają opodatkowaniu.

Spółdzielnie, rozciągające działalność na osoby, nie będące członkami, a obowiązane w myśl art. 49 ustawy o państw. pod. doch. do składania zeznań o dochodzie, powinny wraz z bilansem i rachunkiem strat i zysków podać sumę ogólnego obrotu z podziałem na obroty dokonane z członkami i z osobami, do składu członków nie należącemi.

Spółdzielnie, które do związku rewizyjnego przystąpiły po ogłoszeniu powołanej w tytule ustawy z dnia 18 marca 1925 roku, korzystają z ulg podatkowych za ten rok gospodarczy, w którym przystąpiły do związku.

Spółdzielnie, którym prawo rewizji przyznane zostało na podstawie art. 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), uważa się za spółdzielnie związkowe.

Corocznie przed terminem, wyznaczonym do składania zeznań o dochodzie osób prawnych, związki rewizyjne przesyłają właściwym izbom skarbowym wykazy spółdzielni, do związku należących, z wymienieniem daty przyjęcia każdej spółdzielni do związku.

Da art. 7 ustawy.

§ 5. Pod pojęcie pensyj i wynagrodzeń, o których mowa w części pierwszej art. 7 ustawy, nie podpadają wynagrodzenia procentowe, podlegające specjalnemu podatkowi od tantjem.

Za kapitał zakładowy uważa się kapitał akcyjny, udziałowy, składkowy i inne tym podobne kapitały.

Za kapitał zakładowy instytucyj kredytowych, emitujących listy zastawne lub obligacje i nie posiadających kapitału zakładowego, uznaje się dziesiątą część wypuszczonych w obieg przez te instytucje listów zastawnych i obligacyj.

Kapitałem zakładowym przedsiębiorstw, należących do towarzystw i spółek zagranicznych, których zarządy znajdują się poza obszarem Rzeczypospolitej, jest suma tego kapitału, przeznaczona dla operacji na obszarze Rzeczypospolitej.

§ 6. Przy stosowaniu ograniczeń przewidzianych w art. 7 ustawy należy, o ile chodzi o rok podatkowy 1925, przyjmować za podstawę kapitał zakładowy, figurujący w bilansie otwarcia, sporządzonym na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 542) o bilansowaniu w złotych.

Do art. 12 ustawy.

§ 7. Izby skarbowe uskuteczniają wymiar podatku dochodowego spółkom akcyjnym oraz tym wszystkim towarzystwom i zakładom obowiązanym do publicznego składania rachunków, których kapitał zakładowy przekracza kwotę 100.000 zł. Towarzystwa i zakłady obowiązane do publicznego składania rachunków, których kapitał zakładowy nie przekracza 100.000 zł., podlegają opodatkowaniu przez komisje szacunkowe dla spraw podatku dochodowego.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 15.V 1925 r. Nr. 49, poz. 338).

446.

OKÓLNIK L. D. P. O. 1451/II

w sprawie odpisań na zużycie.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

W związku z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o bilansowaniu w złotych z dnia 25 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 542), Ministerstwo Skarbu, z uwagi na postanowienia art. 6 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, ogłoszonem w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 607) oraz ze względu na okólnik z dnia 23 kwietnia 1924 r. L. DPO. 526/II,— zarządza co następuje:

I. Przewidziane w powołanym art. 6 ustawy o podatku dochodowym odpisania na zużycie winny być, począwszy od roku podatkowego 1925, uskuteczniane na zasadach, wyłuszczonych w § 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 298).

Za podstawę do ustalenia wysokości odpisań służyć ma wartość przedmiotów, podlegających

zużyciu, wykazana w zamknieciu rachunkowem roku operacyjnego (gospodarczego), miarodajnego do ustalenia podstaw wymiaru podatku, o ile przed dniem tego zamknięcia sporządzono bilans otwarcia w złotych w myśl wspomnianego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r.

O ile zaś przed dniem zamknięcia roku operacyjnego (gospodarczego) nie został sporządzony bilans otwarcia w złotych, wówczas za podstawę do ustalenia wysokości omawianych odpisań należy przyjąć wartość przedmiotów wykazaną w bilansie otwarcia w złotych, sporządzonym po dniu zamknięcia roku operacyjnego, miarodajnego do ustalenia podstawy wymiaru, pod warunkiem wszakże, że wartość przedmiotów, nabytych w okresie miedzy dniem zamknięcia roku operacyjnego (gospodarczego), a datą sporządzenia bilansu otwarcia w złotych, zostanie wyeliminowaną.

II. Zamias tuskutecznienia odpisań w sposób wskazany w części pierwszej niniejszego zarządzenia, przedsiębiorstwa przemysłowe, prowadzące prawidłow eksięgi handlowe, mogą, o ile chodzi o rok padatkowy 1925, potrącać tytułem odpisań na zużycie najwyżej 25% dochodu podatkowego w trybie przewidzianym odnośnie do roku podatkowego 1924 w okólniku Ministerstwa Skarbu z dn. 23 kwietnia 1924 r. L. DPO. 526/II.

Wasrzawa, dnia 8 maja 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Monopol tytoniowy.

447.

ROZPORZADZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 maja 1925 roku

o sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) i w częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lutego 1925 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 123) zarządza się co następuje:

§ 1. Koncsjonowani sprzedawcy wyrobów tytnoiowych, posiadający na składzie wyroby tytoniowe wypuszczone w obieg handlowy przez b. koncesjonowane fabryki wyrobów tytoniowych i zaopatrzone w opaski, stwierdzające uiszczenie od tych wyrobów zysku monopolowego, oraz zaopatrzone w myśl postanowień § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lutego 1925 roku o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 123) w pieczęć urzędową inspektora kontroli skarbowej, jako też tytonie amerykańskie, wypuszczone w obieg handlowy na mocy zezwolenia b. Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego, zaopatrzone również w pomienioną wyżej urzędową pieczęć inspektora kontroli skarbowej, mogą je rozsprzedawać do dnia 30 czerwca 1925 r. po cenie taryfowej, ustanowionej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 137, poz. 1150).

Z dniem 1 lipca 1925 r. powyższe wyroby tracą ostatecznie charakter wyrobów tytoniowych dopuszczonych do sprzedaży na obszarze Rzeczypospolitej w rozumieniu ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

§ 2. Sprzedaż i nabywanie wyrobów tytoniowych, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia po terminie określonym w § 1 tego rozporządzenia, karane będzie po myśli postanowień art. 32, 33 i 34 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 15.V 1925 r. Nr. 49, poz. 343).

448.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 maja 1925 r.

w sprawie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie artykułu 17 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się następujący cennik dodatkowy detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych:

I. Cygara.

Grupa II.	Don Rodrigo, Rivalidad	po 90	gr.	za 1	szt.
„ IV.	Perła de Oro, Ratuszowe	„ 60	„	„ 1	„
„ VI.	Armida, Aviso, Buen Sabor, Kopernik, La Palma, Nestor	„ 35	„	„ 1	„
„ VIII.	Prilca, Secunda Sort, Senora	„ 25	„	„ 1	„
„ IX.	Damocles, Feral, La Pintura	„ 20	„	„ 1	„
„ X.	Soledad	„ 16	„	„ 1	„
„ XI.	Poncho	„ 12	„	„ 1	„
„ XII.	Avicula, Connex . . .	„ 10	„	„ 1	„
„ XIII.	Garcia	„ 8	„	„ 1	„

II. Papierosy.

„Pomorskie“ (dla okręgów pogranicznych województwa pomorskiego) po 2 grosze za 1 sztukę.

III. Tytonie (do fajki).

Skrętki 56 groszy za 1 sztukę.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 22 maja 1925 roku.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 20.V 1925 r. Nr. 51, poz. 349).

449.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 maja 1925 r.

o ustaleniu rabatu handlowego dla sprzedawców wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47 poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Rabat handlowy od wszystkich wyrobów tytoniowych ustala się na:

a) 13,5% ceny detalicznej sprzedaży dla hurtowników, pobierających wyroby tytoniowe w państwowych magazynach lub fabrykach wyrobów tytoniowych, położonych w siedzibie ich hurtowni (t. j. w tej samej miejscowości),

b) 14% ceny detalicznej sprzedaży dla hurtownków, pobierających wyroby tytoniowe w państwowych magazynach lub fabrykach wyrobów tytoniowych, położonych poza siedzibą ich hurtowni,

c) 10% ceny detalicznej sprzedaży dla detalistów,

d) 6% ceny detalicznej sprzedaży dla „domowych sprzedaży wyrobów tytoniowych" (§ 6 ustęp 1 rozporządzenia z dn. 20 marca 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 285).

§ 2. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego względnie upoważnione przez nią władze skarbowe uprawnione są do zniżania w poszczególnych wypadkach rabatów, wymienionych w § 1 ust. a), b) niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1925 r. Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3 poz. 90).

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 26/V 1925 r. Nr. 53, poz. 360).

Monopol spirytusowy.

450.

OKÓLNIK L. 8827 D. A. M.-Wa.

w sprawie łączenia fabryk wódek z innemi przedsiębiorstwami

Do Izb Skarbowych — Wydział IV i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

Odnośnie do § 11 rozp. M. S. z dn. 12.III.-25 o fabrykacji wódek (Dz. Ustaw Rz. P. Nr. 28, poz. 201), zabraniającego łączenia fabryk wódek z innemi przedsiębiorstwami przemysłowemi i handlowemi wyjaśnia się, że temu ograniczeniu nie podlega wytwarzanie w omawianych fabrykach soków owocowych i t. p. półfabrykatów, które są materjałem niezbędnym przy wyrobie wódek gatunkowych.

Niezabrania się również tym fabrykom odstępowanie soków owocowych własnych wytwórni innym przedsiębiorstwom.

Warszawa, dnia 11 maja 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Leśniowski,*
Vice-Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

451.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 maja 1925 r.

w sprawie przedłużenia terminów, wyznaczonych do zgłoszenia do oclenia oraz do sprzedaży z licytacji przesyłek celnych.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustalony w paragrafie 12 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 11, poz. 64) w brzmieniu nadanem mu rozporządzeniem z dnia 11 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 578), termin do zgłoszenia przywiezionych z zagranicy towarów do odprawy celnej przedłuża się:

a) w granicznych urzędach celnych do 6 dni od dnia nadejścia,

b) w wewnętrznych urzędach celnych do 14 dni od dnia nadejścia.

§ 2. Paragraf 33 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 11, poz. 64) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem z dnia 3 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 789), względnie rozporządzeniem z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 121) otrzymuje następujące brzmienie:

§ 33.

Towary, nieopłacane w myśl § 32 należnościami celnemi, lub po opłaceniu nieodebrane, winny być sprzedane z licytacji po upływie następujących terminów:

a) w granicznych urzędach celnych po upływie 6 dni po dokonaniu odprawy celnej,

b) w wewnętrznych urzędach celnych po upływie 14 dni po dokonaniu odprawy celnej.

Na nabywcę towaru przechodzą wszystkie w tym względzie obowiązki pierwotnego odbiorcy.

Powyższe terminy nie dotyczą jednak żywych zwierząt, świeżych roślin i towarów, podlegających szybkiemu zepsuciu, które mogą być sprzedane niezwłocznie.

Uzyskaną ze sprzedaży gotówkę w całości lub z potrąceniem należności celnych, przewozowych i innych otrzymuje pierwotny odbiorca towaru.

W wypadkach, gdy strona wniesie reklamację na piśmie z powodu wyniku rewizji celnej, powołane wyżej terminy sprzedaży towaru z licytacji liczy się od daty zawiadomienia strony o ostatecznem orzeczeniu władzy kompetentnej do rozstrzygnięcia reklamacji".

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 15 maja 1925 r. Nr. 49, poz. 339).

452.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 9 maja 1925 r.

zamieniające rozporządzenie z dnia 11 września 1924 r. w sprawie ustanowienia ceł wywozowych na niektóre towary (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 796).

Na podstawie art. 7 lit. a ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowionej w rozporządzeniu z dnia 11 września 1924 r. (Dz. U. R. Nr. 83, poz. 796) pozycji taryfy celnej wywozowej 233 (Rudy) nadaje się brzmienie następujące:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru:	Cło wywozowe od 100 kg. Zł.	gr.
233	Rudy:		
	1) żelazne darniowe . .	1	—
	Uwaga: Rudy żelazne darniowe, za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . .	bez cła	
	2) żelazne wszelkie (oprócz darniowych)	3	—
	Uwaga: Rudy żelazne wszelkie (oprócz darniowych), za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu .	bez cła	
	3) piryty i wypałki pirytowe (purple ore) . . .	—	15
	4) manganowe	5	—
	5) cynkowe, ołowiane i miedziane	30	—

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dnia 15 maja 1925 r. Nr. 49, poz. 341).

453.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 9 maja 1925 r.

w sprawie sprostowania rozporządzenia z dnia 11 kwietnia 1925 r. o ulgach celnych.

Na podstawie art. 7 punkt b ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. W zdaniu drugiem ustępu drugiego § 3 rozporządzenia z dnia 11 kwietnia 1925 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 272), po wyrazach: „....będą udzielone ulgi celne....." wstawią się wyrazy: „za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu".

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *J.Józef Kiedroń.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dnia 15 maja 1925 r. Nr. 49, poz. 342).

454.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

z dnia 19 maja 1925 r.

w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r.

W częściowem wykonaniu art. 7 lit. i ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U .R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Pozycje, punkty i litery taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540), w których wprowadza się zmiany, otrzymują brzmienie podane w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu i obowiązuje na całym obszarze celnym.

§ 3. Dotychczas obowiązujące brzmienie zmienionych pozycyj, punktów i liter taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r., ma zastosowanie w ciągu piętnastu dni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, o ile chodzi o towary, które:

a) zostały nadane do przewozu koleją, statkiem lub pocztą bezpośrednio do polskiego obszaru celnego najpóźniej w przeddzień ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, lub

b) zalegają na polskim obszarze celnym w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w celnych składach urzędowych, kolejowych, pocztowych oraz w składach nieurzędowych, pozostających pod zamknięciem celnem.

§ 4. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą te pozycje, punkty i litery taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540), które otrzymały nowe brzmienie w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

Załącznik do rozp Min. Sk., Przem. i Handlu oraz Roln. i Dóbr Państw. z dn. 19 maja 1925 r. poz. 356.

Nazwa towaru:	Cło od 100 klg. Zł.
Z 5. Warzywa i okopowe:	
1. świeże:	
a) ziemniaki:	
1. przywożone w okresie od 15.II —15.VII	40
c) kapusta głowiasta:	
1. przywożona w okresie od 1.VI — 15.VII	40
2. solone, moczone i kwaszone w opakowaniu niehermetycznem brutto	40

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
3. suszone, oprócz osobno wymienionych brutto	70
5. arbuzy (kawony), dynie, tykwy	50
6. karczochy, szparagi, kalafiory, kapusta brukselska, sałata, szpinak, pomidory, rzodkiewka, ogórki; groch i fasola w świeżych strączkach; młody suszony zielony groszek; melony:	
a) świeże i suszone brutto	150
b) solone, moczone, kwaszone i tarte również wymienione w p. 5 nin. poz., w opakowaniu niehermetycznem brutto	170
6. Owoce i jagody:	
1. jabłka świeże brutto	150
2. owoce i jagody świeże, solone, moczone, oprócz osobno wymienionych brutto	150
Uwaga: Towary, wymienione w p. 2, przywożone do przerobu fabrycznego za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu brutto	25
3. cytryny brutto	17
4. pomarańcze i mandarynki brutto	120
5. skórka z cytryn, pomarańcz i mandarynek świeża, suszona lub w słonej wodzie brutto	35
6. winogrona świeże brutto	200
Uwaga: Winogrona do tłoczenia za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu brutto	37
7. ananasy świeże brutto	300
7. Suszone i suche owoce i jagody — wszystkie niecukrzone:	
1. owoce i jagody osobno niewymienione brutto	250
2. daktyle brutto	300
3. rodzynki brutto	225
4. koryntki brutto	75
5. Śliwki:	
a) bez opakowania lub w opakowaniu hurtowem powyżej 25 kg. brutto	20
b) w opakowaniu od 10 — 25 kg. brutto	40
d) „ „ poniżej 10 kg. brutto	200
6. Figi dojrzałe brutto	150
7. Figi niedojrzałe i odpadki fig do wyrobu kawy figowej brutto	25
Uwaga: Towary, wymienione w niniejszej pozycji, w opakowaniach 1 kg. i mniej—łącznie z wagą bezpośredn. opakowania	450
9. Kapary, oliwki zielone i czarne — suche, w słonej wodzie lub oliwie, w beczkach, koszykach i t. p. naczyniach, niezamkniętych hermetycznie brutto	300
10. 1. Anyż, kmin, kolender, koper włoski, czarnuszka brutto	40
2. Orzechy pomarańczowe brutto	50

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
3. Chleb świętojański brutto	150
Uwaga: Towary, wymienione w pp. 1 i 2 tłuczone lub sproszkowane, opłacają cło z dodatkiem 50%.	
11. Orzechy:	
1. Orzechy, oprócz osobno wymienionych, orzechy kokosowe, kasztany jadalne, orzacha (ziemne orzechy) brutto	100
2. Migdały brutto	200
3. Pistacje brutto	300
Uwaga: Towary, wymienione w niniejszej pozycji, przywożone bez łupinek lub zawierające więcej niż 5% jąder wyłuszczonych, również krajane lub mielone, opłacają cło z dodatkiem 25%.	
13. Pasztety i przyprawy:	
1. Pasztety — łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	1000
2. Przyprawy do potraw, jako to: musztarda, soje, pikle; kapary, oliwki czarne i zielone, warzywa w oliwie lub inaczej przyrządzone w naczyniach hermetycznie zamkniętych (z wyjątkiem warzyw w wodzie); ekstrakty i preparaty mięsne peptonowe i inne odżywcze, również wszelkie konserwy, oprócz osobno wymienionych—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	600
3. Warzywa w wodzie, hermetycznie opakowane — łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	300
Uwaga 1: Według punktu 2 tej pozycji clą się marynaty w occie, oprócz osobno wymienionych w opakowaniu wszelkiego rodzaju.	
Uwaga 2: Przyprawy do potraw, wymienione w niniejszej pozycji, w porcelanowych flakonach i słoikach malowanych lub inaczej ozdobionych, opłacają cło od właściwej wagi, a słoiki i flakony według poz. 76 punkt odpowiedni.	
Z 14. Grzyby:	
2. trufle świeże i suszone oraz grzyby w occie, oliwie i słonej wodzie w opakowaniu wszelkiego rodzaju — łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	640
15. Korzenie:	
1. wanilja i szafran	5.000
2. kardamon, kwiat i gałka muszkatołowa	1.500
3. goździki, kwiat goździkowy, cynamon, pieprz, imbir, badjanek, majeranek, liście bobkowe i t. p.	180
Uwaga 1: Korzenie tłuczone lub sproszkowane opłacają cło według odpowiednich punktów tej pozycji z dodatkiem 50%.	

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
Uwaga 2: Korzenie w małych naczyniach lub drobnych opakowaniach, przeznaczonych dla spożywców, podlegają cłu łącznie z wagą bezpośredniego opakowania.	
Uwaga 3: Wymienione w pp. 2 i 3 korzenie, sprowadzane do wyrobu olejków eterycznych za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła
Z 23. Miód, cukier gronowy i maltoza:	
2. Miód sztuczny—łącznie z bezpośredniem opakowaniem	60
Uwaga: Miód sztuczny oprócz cła podlega opłacie podatku wewnętrznego od cukru w wysokości 70% wagi wraz z bezpośredniem opakowaniem.	
24. Wyroby cukiernicze oraz przetwory z owoców i jagód:	
1. kakao bez cukru i fosfatyna:	
a) w proszku oraz fosfatyna—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	200
b) kakaowa masa w blokach, taflach lub odlana w inne formy—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	220
2. cukierki; konfitury; serki i galaretki owocowe; proszki i pastylki z cukrem oraz pastylki do wyrobu wódek, likierów i innych napojów; owoce w likierach, araku i koniaku oraz suche w cukrze; czekolada i kakao z cukrem; konserwy ananasowe—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	700
Uwaga: Wyroby, wymienione w tym punkcie, opłacają oprócz cła podatek wewnętrzny od cukru względnie od alkoholu w wysokości 70% wagi wraz z bezpośredniem opakowaniem.	
3. kompoty i soki z owoców i jagód z cukrem—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	700
4. marmelady i powidła z owoców i jagód z cukrem—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	300
Uwaga: Wyroby, wymienione w pp. 3 i 4, opłacają oprócz cła podatek wewnętrzny od cukru w wysokości 50% wagi wraz z bezpośredniem opakowaniem.	
5. kompoty i soki z owoców i jagód bez cukru:	
a) w opakowaniu hermetycznem—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	700
b) w opakowaniu niehermetycznem—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	300

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
6. powidła bez cukru; miąższ owocowy bez cukru—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	240
7. mleko zgęszczone; mączka mleczna; mączka Nestle i t. p. przetwory odżywcze dla dzieci:	
a) z cukrem—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	100
b) bez cukru—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	60
8. łakocie tak zwane tureckie: rahatłukum, chałwa, czurczela; pierniki, ciasta cukiernicze i opłatki z mąki—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	300
9. mace, pumpernikiel i inne t. p. specjalne pieczywa bez cukru	60
10. olej sezamowy specjalnie przyrządzony do wyrobu chałwy	120
Uwaga: Soki owocowe, moszcz—z domieszką alkoholu—opłacają cło według poz. 28 względnie 27.	
35. Sery:	
1. wszelkie osobno niewymienione, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	300
2. ser szwajcarski, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	150
3. bryndza oraz serki piwne (t. zw. kwargle)	60
4. jadalne: twaróg, ser chudy, niesfermentowany	bez cła
5. kazeina, albumina i jej pochodne	12
Z 37. Ryby i kawior.	
2. ryby wszelkie: marynowane, w oliwie, occie, faszerowane z dodatkiem przypraw, sosów, korzeni lub inaczej przyrządzone, oprócz osobno wymienionych:	
a) w opakowaniach hermetyczn.—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	500
b) w opakowaniach niehermetycznych—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	340
4. śledzie:	
d) śledzie wymienione w lit. b i c nin. punktu, bez oliwy, wszelkich przypraw, sosów, korzeni i t. p. w opakowaniach hermetycznych—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	150
5. kawior:	
a) czarny i szary brutto	6.000
b) czerwony i żółty „	3.000
38. Ostrygi, raki, homary, krewetki, ślimaki i t. p. świeże, solone, marynowane, również w opakowaniu hermetycznem brutto	2.000
42. Sadze oraz węgiel drzewny i z kości, sztucznie sproszkowane	25

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
Z 46. Wyroby z włosów i szczeciny:	
1. Wyroby z włosów ludzkich	1.600
Z 55. Skóry wyprawione oraz półgarbowane w całości, połówkach i skrawkach:	
4. skóry wierzchnie miękkie, kozie, koźlęce i baranie wszelkiej wyprawy niebarwione i barwione, jako to: chevreaux, gemzy, naśladownictwo gemzy, chevretty; zamsze, oprócz osobno wymienionych	1.000
5. skóry lakierowane wszelkie, skóry z wyciskami i malowanemi deseniami; skórki i paski przykrajane do czapek i kapeluszy; safiany, lamy i t. p. skóry galanteryjne	1.500
Z 56. Futra:	
2. Skóry futrzane wyprawione, barwione i niebarwione:	
a) bobry morskie, lisy czarne i niebieskie, szenszyle, sobole, foki prawdziwe wyskubane i gronostaje	17.000
b) kuny, elki, nurki, bobry, cywety i skunksy	6.500
3. skóry futrzane wyprawione niebarwione:	
a) I. oposy, szopy, tchórze, wiewiórki, rysie, niedźwiedzie, wilki, wydry, foki prawdziwe niewyskubane, tygrysy, piżmowce, ogony popielic i lisów, koźlęta, guanako, lamy, lisy osobno niewymienione, rosomaki, baranki małe, również szlingsy, walaby, chińskie barany długowłose (tybet)	750
II. króliki, zające i koty	250
b) duże z baranów i kóz pospolitych	100
4. skóry futrzane wyprawione i barwione:	
a) duże z baranów i kóz pospolitych	200
b) I. oposy amerykańskie, karakuły, baranki małe również szlingsy, popielice, lisy, wydry, kałanki, nurki, murmle, walaby, piżmowce (imitacja foki), szopy, wilki, chińskie barany długowłose (tybet)	1.860
II. króliki, zające i koty	620
5. Wszelkie skóry futrzane osobno niewymienione:	
a) wyprawione i barwione	3.000
b) wyprawione lecz niebarwione	1.200
6. błamy ze skór futrzanych opłacają cło, jako całe skóry z dodatkiem 50%	
7. błamy z drobnych kawałków (do 10 cm²) skór futrzanych opłacają cło jako całe skóry.	
Z 57. Obuwie i wyroby skórzane:	
3. Obuwie skórzane lakierowane, zamszowe, z materji jedwabnej, brokatu (przetykane nićmi srebrnemi i złotemi, również szychowemi), ze skór krokodylowych, wężowych i t. p. lub ze skór z wyciskanemi deseniami; obuwie wszelkie z dodatkiem materjałów i skór wymienionych w niniejszym punkcie — gotowe i niewykończone	3.000
Uwaga 1: Skóry na obuwie skrojone lub zszyte (cholewki, wierzchy):	
a) należące do pp. 1 i 2 niniejszej pozycji	900
b) należ. do p. 3 niniejszej poz.	4.000
Uwaga 2: Części obuwia wysztancowane lub wykrojone ze skór twardych, jako to: podeszwy, branzle, obcasy, zakładki, noski, glanki	300
4. a) I. rękawiczki skórzane wszelkiego rodzaju	3.750
II. wyroby kaletnicze i galanteryjne, jako to: torebki, woreczki, portmonetki, portcygary, portfele, notesy itp.	5.000
Uwaga: Skóry skrojone (nie uszyte) na wyroby wymienione: w punkcie 4 lit. a I niniejszej pozycji	2.250
w punkcie 4 lit. a II niniejszej pozycji	3.000
5. a) I. wyroby siodlarskie i rymarskie: walizy, torby, siodła, przybory myśliwskie ze skór lub grubych tkanin; szpicruty itp. wyroby, oprócz osobno wymienionych	900
II. baty	450
6. Uprząż:	
c) wszelka inna, również wszelkie inne chomonta	1.200
Z 60. Wyroby z kory drzewa korkowego i torfu:	
1. wyroby z kory drzewa korkowego:	
b) korki do butelek bez dodatków z innych materjałów	120
Z 61. Wyroby drewniane:	
1. c) wyroby stolarskie i tokarskie z drewna, wymienionego w punkcie 1 poz. 58 nielakierowane, niepolitur owane, bez inkrustacji i fornierów, chociażby zagruntowane	80
d) wyroby stolarskie i tokarskie z drewna, niewymienionego w poz. 58 punkcie 1, nawet nielakierowane i niepolit urowane; wyroby stolarskie i tokarskie z drewna wszelkiego gatunku lakierowane, politurowane, fornierowane, pomalo-	

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
wane na jeden lub kilka kolorów (bez malowideł)	180
e) kasetki, pudełka do farb, sztalugi	250
3. drewniane części aparatów i maszyn z drewna (oprócz wymienionych w poz. 46 i 64) mające cechy:	
a) wyrobów, wymienionych w punkcie 1 lit. c niniejszej pozycji	80
b) wszelkie inne:	
I. lakierowane, politurowane i fornierowane	100
II. z obiciem lub inkrustacją	150
c) czółenka tkackie	100
4. wyroby z drzewa rzeźbione (oprócz wymienionych w punkcie 5 niniejszej pozycji); wyroby stolarskie i tokarskie z malowidłami, pozłacane, posrebrzane, bronzowane albo z takiemi ozdobami	600
Uwaga 1: Wyroby tłoczone i prasowane z wojłoku, skubanych powrozów, masy papierowej (papier maché i carton pierre) oprócz należących do poz. 177 p. 23, oraz wyroby z różnych niemetalowych mas, jak również wyroby drewniane wytłaczane, prasowane, z ozdobami wypalanemi, malowanemi, pokryte gipsem en relief, opłacają cło wedł. pun. 4, jeżeli mają wygląd wyrobów rzeźbionych lub toczonych.	
Uwaga 2: Rysunki, obrazy i fotografje na papierze, płótnie lub drewnie w ramach chociażby oszklonych, opłacają cło z ogólnej wagi według p. 4.	
5. wyroby stolarskie, tokarskie i rzeźbiarskie z ozdobami z miedzi, stopów miedzianych i innych materjałów, z inkrustacjami lub wkładkami z drewna (oprócz tafli do posadzek), miedzi i jej stopów, stali, perłowej masy, kości słoniowej, szyldkretu i t. p. (z wyjątkiem przedmiotów o wadze 1,2 kg. i mniej, opłacających cło według poz. 215)	1000
Uwaga 1: Za ozdoby z miedzi i jej stopów nie uznaje się klamer, kółek, gwoździ, rolek i t. p.	
Uwaga 2: Wyroby wymienione w pun. 1, lit. c. d. i w pp. 2, 4, 5 wyplatane lub częściowo obite tkaniną, skórą, opłacają cło według odpowiednich punktów z dodatkiem 40%.	
6. meble oraz inne przedmioty całkowicie obite tkaniną, skórą i t. p. oprócz osobno wymienionych.	1.500
Z 62. Rośliny i ich części osobno niewymienione:	

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
4. Nasiona roślin pastewnych: koniczyn, przelotu, lucerny, nostrzyku, komonicy brutto	35
5. Nasiona roślin przemysłowych:	
a) buraków, również pastewnych brutto	55
11. b) drzewka wszelkie i dziczki owocowe	5
c) drzewa, krzewy i rośliny żyjące, kwitnące lub w pączkach z ziemią, lub bez, w opakowaniu wszelkiego rodzaju brutto	250
13. b) kwiaty cięte, liście suszone, barwione i niebarwione, bukiety i wieńce z kwiatów, liści i innych części roślin brutto	2.400
Z 66. Kamienie nieobrobione i nawpół obrobione:	
11. kamienie młyńskie gotowe, złożone z oddzielnych sztuk kamienia naturalnego (kwarcu i krzemu)	20
12. kamienie młyńskie ze sztucznej jednolitej masy krzemiennej, kwarcowej; kamienie młyńskie karborundowe i t. p. (w obręczach żelaznych, zaopatrzone w dolnej części w nakładkę piaskowcową lub cementową)	25
67. Kamienie szlachetnę; kamienie do ozdoby prawdziwe i sztuczne:	
1. kamienie szlachetne (brylanty, djamenty, rubiny, szafiry, szmaragdy), perły prawdziwe	4.000.000
2. inne kamienie do ozdoby prawdziwe i sztuczne; korale prawdziwe, również wyroby z korali	30.000
Uwaga 1: Kamienie w oprawie ze szlachetnych metali opłacają cło według poz. 148.	
Uwaga 2: Kamienie szlachetne do celów technicznych w oprawie stalowej lub bez oprawy, za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła
Ż 69. Azbest i masy izolacyjne:	
6. masy izolacyjne (glina, ziemia okrzemkowa itp.) z domieszką włókien azbestu lub innych zwyczajnych materjałów, jako to: włosia, trocin, konopi itp.	6
Z 71. Materjały do szlifowania, polerowania i hartowania; wyroby z węgla dla elektrotechniki	
3. Materjały do szlifowania i polerowania	
b) na płótnie	150
Z 73. Rury, wyroby ceramiczne z masy stopionej (kamiennej) i płyty:	
3. naczynia kamienne (t. zw. odporne na kwasy) i przyrządy fabryczne; garnki, dzbany, rezerwoary, butle, chłodnice, kurki, rury z cienkiemi ściankami do łączenia aparatów itp.	

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
z masy stopionej i niechłonące wody, również polewane, lecz bez ozdób	13
4. płytki do posadzek grubości poniżej 40 mm. z masy stopionej (kamiennej) niechłonące wody, niepolewane, również z niegładką powierzchnią:	
b) z masy jednobarwnej, grubości do 13 mm. włącznie	16
Z 74. Wyroby garncarskie z gliny pośledniej i z cementu; kafle do pieców, cegły z masy garncarskiej (kolorowej i białej)	
2. kafle do pieców:	
a) jednobarwne, również glazurowane	20
c) z malowidłami, złocone lub z innemi ozdobami	60
3. cegły z masy garncarskiej; cegła dziurkowana (licówka):	
c) z malowidłami, złocone lub z innemi ozdobami	50
4. ozdoby terrakotowe, karjatydy, medaljony, biusty, posągi i t. p. przedmioty do ozdoby budynków i mieszkań, również malowane, lakierowane i złocone	200
5. naczynia i wyroby garncarskie z gliny pośledniej, osobno niewymienione, również polewane:	
b) z ozdobami, malowidłami i rzeźbą	50
Z 75. Wyroby fajansowe:	
3. wyroby z malowidłami, złoceniami i wielobarwnemi wzorami oraz wszelkie z brzegiem ochronnym z metałów nieszlachetnych	100
Z 76. Wyroby porcelanowe:	
3. wyroby porcelanowe z barwnemi i złoconemi brzegami i obwódkami, lecz bez innych ozdób; majolika, również z wyrobionemi ozdobami; naczynia apteczne z napisami, lecz bez ozdób, również z pokrywkami z materjałów pospolitych	150
4. naczynia porcelanowe z malowidłami lub z malowanemi i złoconemi wzorami, arabeskami, kwiatami i t. p. ozdobami	300
5. przedmioty z porcelany i biskwitu dla ozdoby mieszkań, białe i jednobarwne, lecz bez malowideł, złoceń i innych ozdób	600
6. wyroby z porcelany i biskwitu dla ozdoby mieszkań, jako to: wazy, statuetki i t. p. przedmioty z malowidłami, złoceniami i ozdobami z nieszlachetnych metali, chociażby pozłacanych lub posrebrzanych; kwiaty sztuczne porcelanowe, fajansowe i t. p.; naśladownictwa roślin i ich części lub wyroby z nich, jako to: wianki, bukiety i t. p., również z dodatkami z innych pospolitych materjałów	1.600
Z 112. Przetwory chemiczne i chemiczno-farmaceutyczne, niewymienione w innych pozycjach taryfy:	
7. spirytus drzewny	35
8. aceton i formalina	70
Z 148. Złoto, srebro, platyna i wyroby z nich:	
2. a) wyroby ze złota i platyny, również emaljowane, oprócz osobno wymienionych; koperty do zegarków bez kamieni	200.000
b) wyroby ze złota lub platyny — z szlachetnemi kamieniami i perłami	1.000.000
3. a) wyroby ze srebra, również emaljowane, pozłacane, oprócz osobno wymienionych; koperty do zegarków bez kamieni	24.000
b) wyroby ze srebra z szlachetnemi kamieniami i perłami	500.000
4. złoto, srebro, platyna i inne szlachetne metale w cienkich arkuszach (o wadze 1000 cm. kw. dla złota, platyny i innych 6,16 gr. i mniej, dla srebra 3,3 gr. i mniej) — łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	7.500
5. tkaniny i taśmy złote, srebrne, również szychowe; drut i przędza złote i srebrne	16.000
6. szych ciągniony i przędzony, łuska, blaszki itp. ozdoby, pokryte szlachetnemi metalami	4.000
7. przybory i wyroby do celów technicznych i lekarskich z platyny	60.000
Uwaga 1: Za szych ciągniony i przędzony uważa się nitki z metali mniej szlachetnych, pokryte złotem lub srebrem w ilości nie większej niż 2% ogólnej wagi metalu, o ile waga ich w 1500 metrach nie przewyższa 1 kg.	
Uwaga 2: Przybory i wyroby z platyny dla celów naukowych i technicznych, za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła
Z 149. Wyroby z miedzi, stopów miedzi i innych metali i stopów wymienionych w poz. 143	
4. naczynia kuchenne oraz ich części z niklu i aluminium:	
I. niepolerowane	380
II. polerowane lub matowane	500
Z 158. Wyroby nożownicze:	
3. wyroby, wymienione w pp. 1 i 2, pozłacane i posrebrzane lub w oprawie pozłacanej, posrebrzanej, z szyldkretu, perłowej masy, kości słoniowej i mamutowej, albo z ozdoba-	

Nazwa towaru: — Cło od 100 kg. Zł.

mi z tych materjałów, również z ozdobami ze złota i srebra — 3.000

Z 163. Wyroby z cyny i jej stopów oraz wyroby z cynku i jego stopów z ołowiem:

8. Wyroby z cyny i jej stopów, oprócz osobno wymienionych — o wadze sztuki:

c) wyroby o charakterze artystycznym i z upiększeniami en relief: statuetki, medaljony, popielniczki, wazy, rączki itp., niezależnie od wagi w sztuce — 1.200

9. tubki cynowe do napełniania, korki do butelek, chociażby z dodatkiem korka naturalnego oraz kapsle — 500

Uwaga: Wyroby, wymienione w tej pozycji, oprócz p. 4, pokryte nieszlachetnemi metalami, opłacają cło z dodatkiem 30%; polerowane lub malowane—z dodatkiem 15%.

Z 164. Wyroby z ołowiu i jego stopów:

7. kapsle z ołowiu i jego stopów, również cynowane lub pokryte innemi nieszlachetnemi metalami:

a) niemalowane i nielakierowane — 250

b) malowane lub lakierowane — 350

c) wszelkie z wyciśniętemi napisami lub wzorami — 450

8. korki do butelek, chociażby z dodatkiem korka naturalnego — 250

9. tubki do napełniania — 280

Uwaga 1: Wyroby, wymienione w tej pozycji, z wyjątkiem p. 7, malowane, opłacają cło z dodatkiem 15%

Uwaga 2: Wyroby, wymienione w tej pozycji, z wyjątkiem p. 7, pokryte wewnątrz lub zewnątrz cyną lub innemi nieszlachetnemi metalami, opłacają cło z dodatkiem 30%

Z 171. Wyroby zegarmistrzowskie:

2. zegarki kieszonkowe:

a) w kopertach złotych i platynowych — od sztuki — 70

b) w kopertach złotych i platynowych z ozdobami z drogich kamieni — od sztuki — 375

c) w kopertach srebrnych, chociażby pozłacanych lub z pozłacanemi częściami albo ozdobami; w kopertach z innych metali pozłacanych, posrebrzanych lub też z takiemiż ozdobami — od sztuki — 12

172. Instrumenty muzyczne:

1. a) fortepiany — od sztuki — 1000

b) organy nieprzenośne — od sztuki — 1200

2. pianina — od sztuki — 500

3. a) organy przenośne i fisharmonje — od sztuki — 240

Nazwa towaru — Cło od 100 kg. Zł.

b) pozytywki, arfy i gramofony kompletne i niekompletne — od sztuki — 100

4. instrumenty muzyczne osobno niewymienione; struny metalowe gotowe, przybory i części instrumentów muzycznych, osobno niewymienione — 150

5. struny jelitowe — 250

Uwaga: Kołki i sztyfty do fortepianów opłacają cło według poz. 156 p. 2 lit. a.

6. płyty do gramofonów:

a) nagrane — 450

b) nienagrane — 300

Uwaga 1: Instrumenty muzyczne opłacają cło razem z wagą puzder i futerałów, specjalnie dla nich przyrządzonych.

Uwaga 2: Dziecinne harmonijki, trąbki, bębenki i t. p. opłacają cło jako zabawki dziecinne według poz. 215.

Z 173. Wozy:

1. osobowe:

a) karety, powozy, faetony, kabrjolety, keby, landa, dorożki — od sztuki — 2.000

b) dyliżanse, omnibusy i breki — od sztuki — 1.200

c) wózki, sanki osobowe i bryczki — od sztuki — 600

2. wozy ciężarowe na resorach:

a) wozy meblowe — od sztuki — 1.000

b) furgony — od sztuki — 600

c) platformy — od sztuki — 500

3. kołowce (welocypedy):

a) jedno i dwukołowe (rowery i bicykle) — od sztuki — 30

b) trzykołowe — od sztuki — 90

c) czterokołowe — od sztuki — 135

4. wózki dla dzieci, krzesła na kołach dla chorych i wózki ręczne ciężarowe — od sztuki — 30

5. wozy gospodarskie zwyczajne i sanie do ciężarów — od sztuki — 150

6. oddzielne części powozów (oprócz kołowcowych):

a) pudła, koła, latarnie i inne (oprócz osi i resorów) — 175

7. części kołowców metalowe we wszelkim stanie — 120

Uwaga: Towary, objęte niniejszą pozycją, z wykończeniem tapicerskiem opłacają cło z dodatkiem 40%. Siedzenia dla kierowców nie biorą się pod uwagę. Samochody osobowe, zaopatrzone w karoserję karetkową, opłacają cło z dodatkiem 60%.

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
Z 174. 3. wagony kolei konnych i tramwai elektrycznych:	
a) motorowe od sztuki	6.000
b) przyczepne i konne od sztuki	3.000
Z 177. Tektura, papier i wyroby z nich:	
23. papier i karton złocony, srebrzony, bronzowany oraz z ozdobami; dekalkomanja; wyroby z papieru i kartonu, oprócz osobno wymienionych; wyroby z papieru zbitego z ozdobami (oprócz osobno wymienionych)	600
26. torebki, sekretniki i koperty z ozdobami, także z wklejonemi lub z wsuniętemi podszewkami oraz komplety (koperty z papierem listowym):	
a) w opakowaniu powyżej 500 szt. — łącznie z wagą opakowania (pudełka i t. p.)	600
b) w opakowaniach 500 szt. i mniej — łącznie z wagą opakowania (pudełka i t. p.)	700
27. Karty do gry	4.000
Uwaga: Karty do gry oprócz cła podlegają opłacie podatku wewnętrznego.	
28. Obicia papierowe i szlaki do nich:	
a) z wyciśniętemi deseniami	800
b) osobno niewymienione	250
33. Wyroby introligatorskie i kartonowe (oprócz należących do poz. 215); księgi handlowe i kopjowe w oprawach; oprawy do książek i albumów	750
Z 182. Bawełna trzepana i gremplowana, wata bawełniana, również w arkuszach gumowanych:	
2. Wata hygroskopijna, wata bawełniana zwykła, również gumowana w arkuszach:	
a) hygroskopijna	200
Z 185. Przędza z jedwabiu naturalnego i sztucznego:	
2. a) przędza ze skubanki, waty lub czesanki (peignes) jedwabnej (Chappe, bourre de soie), jedno—lub wielonitkowa, również z domieszką innej przędzy	
I) niebarwiona	1.800
II) barwiona	2.500
b) przędza ze skubanki jedwabnej (t. zw. chappe tussah) jasno-czekoladowego koloru bez domieszki innej przędzy, nitkowana i nienitkowana	1.200
5. przędza jedwabna na szpulkach, kartonach, kanetkach i t. p.—łącznie z wagą tychże:	
a) wymieniona w pun. 1—b	1.250
b) wymieniona w pun. 2-a. II	2.500

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
191. 1. Worki jutowe i z płótna zgrzebnego; jutowe tkaniny do pakowania surowe	75
2. Chodniki, wycieraczki do nóg, maty z włókien i przędzy kokosowych	120
3. Chodniki, dywany z juty, konopi manila i t. p. materjałów niestrzyżone, bez spodu dywanowego, oprócz wyrobów szenilowych	220
Z 192. Tkaniny z juty, lnu, konopi i innych materjałów, wymienionych w p. 3 poz. 179, oprócz tkanin, wymienionych w poz. 191 i 193:	
4. tkaniny na ubrania bielone i barwione; tkaniny dywanowe i meblowe; chodniki i dywany: strzyżone wszelkie, niestrzyżone ze spodem dywanowym oraz szenilowe i t. p.	550
Uwaga: Nieznaczny dodatek nici bawełnianych (do 3%) celem wzmocnienia tkaniny nie bierze się pod uwagę przy taryfowaniu towarów wymienionych w pp. 2 i 3 poz. 191 i p. 4 poz. 192.	
Z 199. Tkaniny wełniane:	
1. z przędzy czesankowej wagi w 1 m. kw.:	
a) do 250 gr. wagi włącznie	3.000
b) powyżej 250 gr.	2.500
201. Kaszmiry prawdziwe i tak zwane francuskie oraz tkaniny, chustki i szarfy w rodzaju kaszmirowych, z osnową wełnianą i wątkiem różnobarwnym wełnianym albo różnobarwnym wełnianym i jedwabnym, również z domieszką bawełny	6.000
203. Dywany wełniane lub półwełniane wszelkie; materjały wełniane i półwełniane, wyrobione na wzór dywanów, o wadze powyżej 1 kg. w 1 m. kwadratowym	2.000
Z 205. Materje i wyroby dziane, plecione i szmuklerskie:	
1. materje i wyroby dziane z jedwabiu:	
a) z jedwabiu naturalnego	16.000
b) z jedwabiu sztucznego bez domieszki jedwabiu naturalnego	8.000
2. materje i wyroby dziane półjedwabne	8.000
5. wyroby szmuklerskie (sznury, taśmy, frendzle, chwasty i t. p.), wyroby plecione:	
a) jedwabne i półjedwabne:	
I. z jedwabiu naturalnego	12.000
II. z jedwabiu sztucznego bez domieszki jedwabiu naturalnego	8.000
Uwaga: Bielizna, odzież i drobna konfekcja, wykonana z materjałów, objętych poz. 205, opłacają cło:	
a) nieprzybrane—z dodatkiem 30%	
b) przybrane—z dodatkiem 120%	

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
206. Wyroby firankowe mechaniczne i tiulowe (oprócz jedwabnych):	
1. wyroby firankowe mechaniczne (żakardowskie), bez obszycia i przybrania	3.200
2. tiul bawełniany gładki lub z muszkami	6.000
3. wyroby firankowe wyszywane na tiulu, bez obszycia i przybrania	7.000
Uwaga: Obszycie wyrobów niniejszej pozycji tasiemką uważa się za obrębienie.	
207. Koronki i hafty niezszyte oraz tkaniny i tiule haftowane (oprócz wymienionych w pozycji 208):	
1. w skład których wchodzą: jedwab, szych, złoto i srebro	30.000
2. wszelkie inne	14.000
208. Tkaniny i tiul nie węższe od 70 cm. haftowane z jednego brzegu o szerokości haftu najwyżej do 4 cm.:	
1. haftowane jedwabiem, złotem i srebrem, opłacają cło według jakości tkaniny z dodatkiem 50%.	
2. haftowane innemi materjałami opłacają cło według jakości tkaniny z dodatkiem 30%.	
Uwaga: Za podstawę wymiaru cła od tkanin haftowanych służy najwyższa stawka celna odnośnych pozycji taryfy.	
209. Bielizna, odzież i konfekcja osobno nie wymienione z materjałów włókienniczych, wykończone i niewykończone; damskie kapelusze; czapeczki i inne ubrania na głowę:	
1. bielizna wykończona i niewykończona:	
a) zwykła, wykonana z materjałów objętych poz. 187 pp. 1 i 2, poz. 188 pp. 1 i 2, opłaca cło według podstawowego materjału z dodatkiem 40%.	
b) zwykła, wykonana chociażby częściowo z materjałów wymienionionych w poz. 193 p. I, 195, 196, 197, 206 p. 2, 207 i 208 opłaca cło według materjału podstawowego z dodatkiem 100%.	
c) zwykła, wykonana z innych materjałów, niż wymienione w lit. a) i w lit. b) opłaca cło według materjału podstawowego z dodatkiem 50%.	
d) przybrana haftami, koronkami, ozdobami itp. opłaca cło z dodatkiem 150%.	
Uwaga: Mereżkowanie nie uważa się za przybranie.	
2. Odzież męska opłaca cło według materjału podstawowego z dodatkiem 40%.	

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
3. odzież damska i dziecinna oraz wszelka osobno niewymieniona konfekcja:	
a) zwykła, wykonana chociażby częściowo z materjałów, wymienionych w poz. 195, 196, 197, 206 p. 2, 207 i 208 opłaca cło według podstawowego materjału z dodatkiem 100%.	
b) zwykła, wykonana z innych materjałów, niż wymienione w lit. a, opłaca cło według podstawowego materjału z dodatkiem 50%.	
c) przybrana haftami, koronkami, ozdobami itp. opłaca cło według materjału podstawowego z dodatkiem 150%.	
4. damskie i dziecinne: kapelusze, czapeczki i inne ubrania na głowę, przybrane wstążkami, koronkami, piórami, kwiatami itp.	32.000
Uwaga 1: Futra, ubiory futrzane i okrycia zszyte, lecz nie pokryte tkaniną, opłacają cło według jakości futra (nie błamów) z dodatkiem 50%.	
Uwaga 2: Ubiory i okrycia podbite futrem, opłacają cło według pp. 2 i 3 poz. 209, o ile ze względu na futro nie podlegają cłu wyższemu (w tym wypadku opłacają cło według uwagi 1).	
Uwaga 3: Przy określaniu stawki celnej miarodajną jest tkanina odzieży. Odzież z podszewką jedwabną lub półjedwabną opłaca cło w/g odpowiednich punktów niniejszej pozycji z dodatk. 20%.	
Uwaga 4: W bieliźnie i odzieży, wykonanych z różnych materjałów, za podstawowy materjał uważa się ten, który zajmuje największą część powierzchni.	
210. Kapelusze i czapki; krążki, stożki, leje i t. p. do wyrobu kapeluszy:	
1. kapelusze wykończone i niewykończone:	
a) z puchu zwierzęcego (pilśniowe i filcowe), z tkanin i materjałów jedwabnych i półjedwabnych; cylindry i szapoklaki od sztuki	15
b) wojłokowe (wełniane) i z różnych tkanin, oprócz jedwabnych i półjedwabnych od sztuki	6
2. krążki, stożki, leje i t. p. do wyrobu kapeluszy, barwione i niebarwione	
a) z puchu zwierzęcego (pilśniowe i filcowe) od sztuki	4 zł. 50 gr.

Nazwa towaru: — Cło od 100 kg.

b) wojłokowe (wełniane) i z różnych tkanin, oprócz jedwabnych od sztuki 2 zł. 40 gr.

3. czapki skórzane i ceratowe 2500 zł. — gr.

4. kapelusze słomkowe i zszyte z różnych plecionek roślinnych, naśladujących słomę, również z dodatkiem jedwabiu i szychu od sztuki 6 zł. — gr.

5. wszelkie czapki bez futra, oprócz wymienionych w p. 3 oraz w poz. 209, od sztuki 4 zł. 50 gr.

Uwaga 1: Kapelusze damskie, przybrane wstążkami, kwiatkami, koronkami i innemi materjałami, opłacają cło według p. 4 poz. 209. Fasony do kapeluszy damskich z rzadkiej tkaniny bawełnianej krochmalonej ze szkieletem opłacają cło według p. 1—b poz. 210.

Uwaga 2: Czapki futrzane i z obramowaniem futrzanem opłacają cło według uwagi 1 do poz. 209.

211. Parasole, parasolki i laski z parasolkami:

1. kryte tkaniną jedwabną i półjedwabną:

	Cło od 100 kg. Zł.
a) z pokryciem przybranem (koronkami, wstążkami, haftami i t. p.) od sztuki	80
b) bez przybrania od sztuki	16
2. kryte innemi tkaninami (oprócz jedwabiu i półjedwabiu):	
a) z pokryciem przybranem (koronkami, wstążkami, haftami i t. p.) od sztuki	44
b) bez przybrania od sztuki	8
3. parasole niepokryte (szkielety parasoli z wstawionemi kijami):	
a) bez rączki lub z rączką zwyczajną od sztuki	3
b) z rączką z materjałów wymienionych w p. 1 poz. 215 od sztuki	6
Uwaga: Parasole, wymienione w p. 2 z rączkami z materjałów, wyszczególnionych w p. 1, poz. 215 opłacają dodatkowo cło od sztuki	4
212. Guziki i spinki:	
1. z perłowej masy, szyldkretu, kości słoniowej i bursztynu	2.000
a) wszelkie metalowe, oprócz złotych, srebrnych, platynowych (poz. 148) i guzików blaszanych spodniowych (p. 212 p. 3), lniane, bawełniane, wełniane i jedwabne	800
b) z orzecha kamiennego, rogu, bakelitu, galalitu i t. p., oprócz osobno wymienionych	1.000

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
3. guziki blaszane (złożone z 2-ch blaszek) spodniowe	450
4. porcelanowe, szklane, drewniane, kościane	500
Uwaga 1: Guziki opłacają cło łącznie z wagą kartek, do których są przymocowane.	
5. krążki na guziki wykrajane z orzecha kamiennego w stanie surowym (niepolerowane, bez otworów, niefasonowane i t. p.)	400
Uwaga 2: Części guzików i spinek, oprócz osobno wymienionych, w stanie gotowym lub w półfabrykatach, opłacają cło według odpowiednich punktów poz. 212.	
213. Pióra ozdobne i sztuczne kwiaty:	
1. przyrządzone pióra i skórki ptasie z piórami (z ptaków szlachetnych i zwykłych gatunków); pióropusze i tkaniny z piórami—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	28.000
2. kwiaty sztuczne i ich części z gumy, celuloidu, przędzy i tkanin, również z dodatkiem innych materjałów; sztuczne rośliny do ozdoby z dodatkiem kosztownym materjałów — łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	15.000
3. sztuczne rośliny do ozdoby bez dodatków z kosztownych materjałów, kwiaty sztuczne z częściami roślin naturalnych	4.000
4. pióra ptaków sztachetnych gatunków (strusie, marabu, rajskie ptaki, pawie, kolibry itp.) niewyprawione, nieapreturowane, niemontowane, skórki ptaków szlachetnych gatunków z piórami tylko suszone lub solone	10.000
Z 215. Wyroby galanteryjne i toaletowe, w całości lub rozebrane; zabawki dziecinne:	
1. wyroby galanteryjne i toaletowe kosztowne, część składową których stanowi jedwab, perłowa masa, korale, szyldkret, kość słoniowa, emalja, bursztyn, drogie kamienie, imitacja drogich kamieni i temu podobne kosztowne materjały; wyroby osobno niewymienione z perłowej masy, szyldkretu, kości słoniowej i bursztynu; wyroby galanteryjne i zabawki dziecinne całkowicie pozłacane lub posrebrzane	10.000
5. ognie sztuczne i t. p.	3.200
6. zabawki dziecinne osobno niewymienione	
a) lalki, zabawki pluszowe	5.000
b) z kości, rogu, drzewa, gumy, porcelany, aluminjum, morskiej pianki, fiszbinu, gagatu, celuloi-	

Nazwa towaru:	Cło od 100 kg. Zł.
du, lawy, galalitu i t. p. pospolitych materjałów, z dodatkiem zwyczajnych metali chociażby pozłacanych i posrebrzanych, jak również tkanin	4.000
c) zabawki dziecinne z miedzi i jej stopów, surówki, żelaza, stali, cyny, ołowiu, niklu, cynku i tp. bez dodatku innych materjałów, chociażby z pozłacanemi i posrebrzanemi ozdobami	3.000
d) główki do lalek z porcelany i biskwitu i celuloidu chociażby pomalowane	300
e) dziecinne harmonijki, trąbki, bębenki i t. p.	2.000
Uwaga 2: Wyroby drewniane z ozdobami z miedzi i jej stopów z wstawkami i inkrustacjami, również obite tkaninami, wszystkie o wadze sztuki 1,2kg. i mniej opłacają cło według pp. 1 i 3 niniejszej pozycji	
Uwaga 4: Części zabawek opłacają cło według odpowiednich punktów niniejszej pozycji.	
216. Przybory piśmienne, rysunkowe i malarskie:	
1. przybory piśmienne, rysunkowe, do kreślenia i malarskie, oprócz osobno wymienionych, w całości lub rozebrane, jako to: obsadki do piór, kałamarze, obsadki do ołówków, maszynki do zacinania ołówków, pieczęcie, palety, gumy do wycierania i t. p.—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	1.000
2. obsadki do napełniania ze złotem lub platynowem piórem (tak zwane wieczne pióra) od sztuki	5
3. powielacze	240
4. ołówki i pióra do pisania:	
a) pióra do pisania (stalówki)—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	700
b) ołówki graficzne czarne oprawne w drzewo —łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	600
c) ołówki inne, oprócz wymienionych w p. 4 b—łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	1.100
Uwaga 1: Obsadki do piór, do ołówków i t. p. przedmioty wyżej wyszczególnione z metali szlachetnych opłacają cło jak wyroby złote i srebrne.	
Uwaga 2: Tabliczki szyfrowe i rysiki, opłacają cło według poz. 66.	

455.

OKÓLNIK I. DC. 4315 IV

w sprawie kredytowania należności celnych w w urzędzie celnym w Toruniu.

Par. 21 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 30 marca 1925r. w sprawie postępowania przy udzielaniu kredytów celnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 40, poz. 277) uzupełnia się przez włączenie Urzędu Celnego w Toruniu do liczby tych urzędów celnych, w których odprawy celne mogą się odbywać z zakredytowaniem należności celnych.

Warszawa, dnia 14 maja 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski,*

Dyrektor Departamentu Ceł.

456.

KOMUNIKAT

Na obszarze administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu z dniem 1 maja 1925 roku ekspozytura celna w Gdyni została zamieniona na samodzielny morski urząd I kl.

Warszawa, dnia 12 maja 1925 r.

(—) *Dzierzgowski,*

Dyrektor Departamentu Ceł.

457.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 6 maja 1925 roku

o zmianie brzmienia § 46 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 783).

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz U. R. P. Nr. 85, poz. 464) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 46 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 roku w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 783) otrzymuje brzmienie następujące:

Opłatę statystyczną uiszcza się w następującej wysokości:

I. Od towarów nieopakowanych:

a) 5 groszy od 1000 kg. towarów objętych poz. 79 p. 1. 2, 3 taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (węgiel kamienny, brunatny, torfowy i drzewny, cegiełki węglowe (brykiety), koks, torf);

b) 10 groszy od 1000 kg. towarów objętych pozycjami: *poz. 66 p. 1* taryfy celnej (ka-

mienie polne i skalne w stanie naturalnym, kostki do brukowania ulic w kształcie konicznym, w formie równoległościanów, krzemień, granit, bazalt kwarc i szpat polny, piasek naturalny, ziemia wymoczkowa (okrzemkowa) i inne, osobno niewymienione kamienie i ziemie, używane w przemyśle fabrycznym nieobrobione, nierozdrobnione, chociażby wypalone, dolomit surowy);

poz. 84 p. 1 taryfy celnej [olej skalny ciemny nieoczyszczony (ropa naftowa)];

poz. 138 taryfy celnej (rudy metaliczne i mineralne ,szlamy rudne w stanie rodzimym lub wzbogacone, prażone, wszystko w kawałkach, proszku, brykietach);

poz. 142 taryfy celnej (żelaziwo i stal: stare, lane i kute, fragment, łom, szmelc, wióry, również prasowane i proszek; wszystko — o ile przeznaczone do topienia i spawania);

c) 30 groszy od 1000 kg. towarów objętych pozycją 85 p. 1, 2, 3 taryfy celnej (oleje lekkie, gazolina (eter naftowy), ligroina, benzyna — wszystko o ciężarze gatunkowym do 0,790 włącznie; nafta, fotogen, oleje pędne: gazowy, solarowy, niebieski, zielony, olej parafinowy—wszystko o ciężarze gatunkowym od 0,791 do 0,885 — oleje smarowe ciężkie czyste) przewożonych w wagonach — cysternach względnie statkach cysternach;

d) 20 groszy od 1000 kg. wszystkich innych towarów nieopakowanych.

II. 5 groszy od każdych 100 kg. wagi brutto towarów opakowanych w całości lub częściowo.

III. 10 groszy od każdej paczki pocztowej bez względu na wagę i rodzaj opakowania.

IV. Od ułamków ilości wskazanych w p. I, II — uiszcza się pełną należytość.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Kolei

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 10 dni po ogłoszeniu. Równocześnie traci moc obowiązujące § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1924 roku o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 113, poz. 1003).

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Kolei:
(—) *Tyszka.*

(Dz. U. R. P. z dn. 26/V 1925 r. Nr. 53, poz. 358).

458

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

w sprawie dokumentów handlowych, wymaganych przy pisemnem zgłoszeniu towarów do odprawy.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Wilnie, Mysłowicach, Lwowie, Gdańsku, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z treścią § 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r., o postępowaniu celnem (Dz. Ust. R. P. z 1921 r. Nr. 11, poz. 64) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, jak następuje:

1) Główną zasadą, którą należy przestrzegać przy wykonywaniu przytoczonego powyżej paragrafu 16 rozporządzenia o postępowaniu celnem, jest wymaganie oparcia rewizji celnej na dokumentach oryginalnych, t. j. wystawionych bezpośrednio przez zagranicznego sprzedawcę.

2) Z tych względów w deklaracji celnej strona winna uwidocznić nazwę handlową i wagę surową towarów. Natomiast dołączone do deklaracji dokumenty handlowe winny zawierać szczegółowo wszystkie daty, niezbędne do prawidłowego wyliczenia cła: mianowicie ścisłe określenie towaru pod względem jego gatunku i rodzaju, oraz podawać tę ilość (wagę, miarę, sztuki) każdego gatunku i rodzaju, która służy za podstawę do obliczenia cła.

3) Przy przyjęciu deklaracji urząd celny obowiązany jest niezwłocznie rozpatrzeć dołączone do deklaracji dokumenty handlowe, czy odpowiadają powyższym warunkom.

Jeżeli dołączone dokumenty handlowe nie zawierają ścisłych określeń pod względem gatunku i rodzaju towaru, urząd celny winien niezwłocznie wezwać stronę, aby pisemnie ściśle określiła pozycję, punkty i litery taryfy celnej, według których towar ma być oclony.

Określenie to winno być uskutecznione przez stronę na odnośnym dokumencie handlowym w następujący sposób:

Stwierdzam, że towar podlega ocleniu według (np.) pozycji taryfy celnej 37, p. 4-b.

(Data i podpis).

Jeżeli strona nie może uzupełnić w przytoczony powyżej sposób dokumentu handlowego, winna o tem zaznaczyć na dokumencie handlowym.

W tym wypadku urząd celny stosuje postanowienia rozdziału IV artykułu 15 rozporządzenia o taryfie celnej.

Samo się przez się rozumie, że uzupełnień dokumentów handlowych nie należy żądać w zakresie ulg, przyznanych dla towarów, wymienionych w załączniku III do rozporządzenia o taryfie celnej.

4) O ile w dokumentach handlowych jest brak ceny towaru, zezwala się stronie na odręczne uzupełnienie dokumentu. Natomiast waga i miara towaru nie może być ani uzupełniana, ani zmieniana.

5) Za nieprawidłowe oznaczenie dat niezbędnych do obliczenia cła w dokumencie handlowym lub uzupełnienie tegoż dokumentu przez nieprawidłowe wskazanie pozycji, punktu i litery taryfy celnej (p. 3) strona jest odpowiedzialna w myśl obowiązujących skarbowo - celnych przepisów karnych.

6) Dołączone do deklaracji oryginalne dokumenty handlowe strona może otrzymać z powrotem jedynie po uskutecznieniu ostatecznej odprawy towaru i po przedstawieniu wzamian urzędownie zaświadczonych odpisów tych dokumentów.

Zaświadczenie odpisów może być uskutecznione również przez urząd celny.

Prośbę o zwrot oryginalnych dokumentów handlowych oraz pokwitowanie odbioru tychże strona winna uwidocznić na odnośnej deklaracji celnej.

7) W wypadkach, gdy z transportu towarów, nadesłanego z zagranicy do jednego z urzędów celnych za ogólną fakturą, ma być odprawiona w tym urzędzie tylko część transportu, a reszta przekazana do innych urzędów celnych celem oclenia, lub też gdy cały przybyły transport ma być rozdzielony na partje celem przekazania do odprawy w innych poszczególnych urzędach celnych, przekazujące takie transporty urzędy celne winny na wniosek strony poświadczyć odpisy przedstawionych im oryginalnych ogólnych faktur, urzędy zaś odprawiające przekazane towary winny przyjmować tego rodzaju odpisy narówni z oryginalnemi dokumentami.

Ustala się następującą formę poświadczenia:

Odpis dla urzędu celnego w . . . .
Zgodne z oryginałem
. . . . dn. . . . .
(pieczęć i podpis).

8) Odpisy faktur, dotyczących towarów przekazywanych z obszaru W. M. Gdańska do urzędów celnych, znajdujących się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, mogą być poświadczane również przez Inspektorat Ceł.

9) Jednocześnie uchyla się: okólnik z dnia 24 lipca 1922 r. L. DC/1496/II/22, ogłoszony w Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19 z 1922 r., pod poz. 314, okólnik z dnia 23 lipca 1924 r. Nr. DC/5417/II/24, ogłoszony w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 22 z 1924 r. pod poz. 476, oraz rozporządzenie Min. Skarbu z dnia 20 kwietnia 1925 r. Nr. DC/3713/II/25.

Dokumenty dla odpraw celnych, wystawione i poświadczone w myśl punktu 4 wspomnianego wyżej okólnika Nr. DC/1496/II/22 w brzmieniu ustalonem okólnikiem Nr. DC/5417/II/24 z dnia 23 lipca 1924 r. urzędy celne mają honorować do dnia 1 lipca 1925 r.

Warszawa, dnia 27 maja 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *W. Dierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

459.

KOMUNIKAT

Na obszarze administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach z dniem 1 maja r. b. ekspozytury celne Kaczyce - Raj, Kaczyce - Wieś, Marklowice i Pawonków zostały zamienione na samodzielne drogowe Urzędy Celne II-ej klasy.

Warszawa, dnia 2 5maja 1925 r.

(—) *Dzierzgowski,*
Dyrektor Departamentu Ceł.

Sprawy walutowe.

460.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 28 kwietnia 1925 r.

o zmianie wzoru monety srebrnej wartości 5 złotych.

Na podstawie art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w przedmiocie systemu monetarnego ogłoszonego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 23 kwietnia 1924 r. w przedmiocie tekstu rozporządzenia o systemie monetarnym (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 401) zarządza się co następuje:

§ 1. Monetę srebną wartości 5 złotych, której wybicie przewiduje art. 3 rozporządzenia powołanego na wstępie, ustala się według wzoru, którego wizerunki w graficznej reprodukcji podane są jako załączniki do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 3. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia uchyla się wzór monety wartości 5 złotych, ustalony w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 26 maja 1924 r. o ustaleniu wzorów monet (Dz. U. R. P. Nr. 45. poz. 476).

Minster Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 15.V 1925 r. Nr. 49, poz. 337).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dn. 28 kwietnia 1925 r. poz. 337.

Wzór monety wartości 5 złotych.



Wzór № 1. Strona główna monety wartości 5 złotych.



Wzór № 2. Strona odwrotna monety srebrnej wartości 5 złotych.

461.

KOMUNIKAT

o wypuszczeniu biletów zdawkowych wartości 2-złotych.

Na mocy art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 roku o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. ex 1924 r. Nr. 34 poz. 351) zostają wypuszczone bilety zdawkowe wartości 2 złotych o wyglądzie zewnętrznym jak następuje:

Bilety zdawkowe 2-wu złotowe, wykonane są na papierze kremowym gładkim, z wodnemi znakami w kształcie przeplatających się rombów.

Rysunki obu stron biletu są wymiaru 10,4 × 7,1 cm. obramowane ozdobną ramką z kompozycji giloszowych, utrzymaną w kolorze ciemno-fioletowym.

Przednia strona biletu.

Rysunek tła przedstawia morę w kolorze szaro-fioletowym.

Górna część ramki składa się z owalnych giloszowych rozetek, pośrodku których znajdują się liczby 2.

W narożnikach biletu umieszczone wielkie liczby 2.

Na dolnej części ramki w ozdobnem stylowem obramowaniu, znajduje się napis dwa złote.

Pośrodku biletu znajduje się rozeta giloszowa z wielką liczbą 2 przed nią słowo „złote".

Po bokach umieszczono naturalnej wielkości rysunek reliefowy monety dwu-złotowej w kolorze jasno-fioletowym.

Tekst w kolorze ciemno-fioletowym brzmi:

Ministerstwo Skarbu

Bilet zdawkowy

Dwa złote

Warszawa, dnia 1 maja 1925 roku.

Minister Skarbu Wł. Grabski.

Dyrektor
Departamentu Obrotu Pieniężnego
W. Kubala.

Numeracja siedmiocyfrowa i litera serji w kolorze ciemno-granatowym pod podpisem W. Kubala.

Odwrotna strona biletu.

Rysunek tła siatki w kolorze niebieskim.

W obrębie górnej i dolnej ramki, na tle giloszowych rozetek, umieszczono w kolorze ramki małe liczby „2" — zaś w narożnikach ramki umieszczono większe liczby 2.

Pośrodku prawej strony, znajduje się orzeł biały, który przedrukowano napisem:

Dwa złote
Podrabianie i współdziałanie
w rozpowszechnianiu podrobionych biletów
zdawkowych karane jest ciężkiem więzieniem.

Z lewej strony znajduje się rozeta giloszowa z dużą liczbą 2 i napisem złote.

Pożyczki państwowe.

462.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 maja 1925 r.

w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej Serji I premjowej pożyczki dolarowej.

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolite j z dnia 31 stycznia 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia Serji I premjowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R .P . Nr. 12, poz. 103), oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28-go lutego 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia Serji I premjowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 229), ustalam z dniem 15 maja 1925 r. cenę emisyjną obligacji Serji I premjowej pożyczki dolarowej na 97% wartości imiennej, czyli na 4 dolary 85 centów, lub równowartość ich w monetach złotych lub walutach wymienionych w wyżej powołanem rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1924 r. z doliczeniem wartości dziennej bieżącego kuponu.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Przepisy rachunkowo-kasowe

463.

OKÓLNIK I. DK. 1714/25. W. A. K. w sprawie zarachowania dodatków komunalnych do podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Celem ułatwienia sposobu dokonywania zwrotu sum, wpłaconych niezależnie lub nadmiernie tytułem dodatków komunalnych do podatków od spożycia zużycia, względnie produkcji, w myśl art. 52 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dzien. Ustaw Rz. P. Nr. 94, poz. 747, z r. 1923), Ministerstwo Skarbu ustala następujący tok postępowania:

Kasy Skarbowe zarachowują wpływy z tych dodatków w myśl ustępu 2, § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 27 lutego 1925 r. (Dzien. Urzęd. Min. Sk. Nr. 10, poz. 333 z 1925 r.), w osobnych wykazach szczegółowych sum obrotowych, oznaczonych wyraźnie napisem: „Wpływy dodatków komunalnych do podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji".

Wykazy te przedkładają kasy skarbowe Izbie skarbowej w przepisanychh terminach, a o wpływach odnośnych dodatków nie wysyłają do Centralnej Kasy Państwowej zawiadomień według wzoru Nr. 9 do § 52 Instr. dla kas skarb.

Izba skarbowa otwiera w księdze kontowej sum obrotowych osobny rachunek, odpowiadający wykazom szczegółowym, zestawia na tym rachunku ogólną sumę półmiesięczną wpływów z kas całego okręgu i na sumę tę, po uwzględnieniu (odjęciu) zarządzonych już ewentualnie zwrotów, sporządza zawiadomienie według wzoru Nr. 9 do § 52 Instr. dla kas bez wyszczególnienia w niem kas skarbowych oraz pozycyj dzienników przychodu, które to zawiadomienie przesyła do Centralnej Kasy Państwowej w terminie do 5 dni po otrzymaniu wykazów szczegółowych od kas skarbowych. Wysłanie zawiadomienia należy odnotować w kolumnie „uwaga" księgi.

W razie potrzeby zarządzenia zwrotu niewłaściwie lub nadmiernie wpłaconych sum tytułem dodatków, o których powyżej mowa, postępuje Izba Skarbowa w myśl §§ 50 i 51 Przepisów rach.-kasowych, przy czem jako źródło, z którego mają być uskuteczniane zwroty, służy ogólna suma półmiesięczna wpływów z kas całego okręgu przed przekazaniem jej do Centralnej Kasy Państwowej w celu przerachowania w trybie § 52 Instr. dla kas skarb.

Warszawa, dnia 17 maja 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Czauderna*,

Dyrektor Departamentu Kasowego.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. Nr. 29235 3-VI. 1925 r 6.000.